

செய்யம்.

கோவி லூர் மடம்

ஸ்ரீ அருணாசல ஞாந தேசிக ஸ்வாமிக ளவர்கள்
திரட்டிய

சீடாசார மூலமும்,

திருக் களர்

ஸ்ரீ வீர சேகர ஞாந தேசிக ஸ்வாமிக ளவர்கள்

மாணக்கர்

திருப் பூவண மடாதிபதி

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாதார்ய ஸ்வாமிகள்
இயற்றிய

பால போதிநி என்னும் உரையும்.

இலை

சிதம்பரம் - கோ. சித. மடம்

ஸ்ரீ சித. நீல கண்ட ஸ்வாமிகள்
அவர்களால், பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

மதுரை

ஹிந்துஸ்தாந் பிரிண்டிங்

ஆபீசில் அச்சிடப் பெற்றன.

விலை அறு]

1930

[எட்ட]

பக்கம்	வரி	பிழை	தீருத்தம்.
5	9	ஞானாச்சாரியாரது	ஞானாச்சாரியாரது
16	21	அனைத்தையும்	அனைத்தையும்
21	24	விருளுது	இருளுது
23	9	போதாமிர்த	போதாமிர்தம்
„	10	சொல்லதும்	சொல்லதும்
28	8	பிரிது	பிரிது
29	7	தலைவற்	தலைவர்க்
31	17		(எ-று.)
32	26	மிலதேன	மிலதேன
„	27	விறைவன	விறைவன
35	24	—	(எ-று.)
37	8	எழுவல்	கழுவல்
„	„	கழுவாய்	எழுவாய்
38	18	தடியாக	தடியா
48	26	வகண்டார்த	வகண்டார்த
51	27	எவல்	எவல்
54	8	கட்டு	கட்டு

முக வுரை.

இந்தச் சட்டசாரம் என்னும் தால் கோவிலுர் மடாலயம் ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞாந தேசிகர் ஆதிகத்தில் இரண்டாவது குரு மூர்த்தமாக எழுந்தருளியிருந்த சூறடி ஆண்டவர் என்னும் காரணப் பெயர் வாய்ந்த அருணாசல ஞாந தேசிக ஸ்வாமிகள் என்பவர்கள் தமது தம்பி யாகிய சிதம்பர ஞாந தேசிகர் தமது ஆசாரியரை அகன்று ஆ ஞடையார் கோவிலிற் சென்று ஏகாந்த ஸ்தானத்தை மடைந்திருக்கக் கருதிச் சென்றதைக் கேள்வியுற்று, ஆசாரியரை விட்டு அகலாது அருகி விருக்க வேண்டு மென்னும் கருத்துட் கொண்டு, அவ் லுடன் பிறந்த, சிதம்பரம் என்றும், கருணாநிதியென் னும், வழங்கும் இளையோர் பொருட்டு ஒரு வசகம் எழுதி அதற்குப் பிரமாண மாகத் தத்துவ ஶாய ஸ்வாமிகள் பெருந் திரட்டுக் குறந் திரட்டுக்களை ஆதரவாயச் செலுண்டு, வாசிஷ்டச் செய்யுள் 1, ஒழிவி லொடுக்கச் செய்யுள் 1, சிவ தெறிப் பிரகாசச் செய்யுள் 1, சிவாகந்த சிலையச் செய்யுள் 1, போத சாரச் செய்யுள் 1, சிவப்பிரகாச நரிசகச் செய்யுள் 1, தத்துவபோதச் செய்யுள் 1, தத்துவ சரிதைச் செய்யுள் 1, ஞாந சித்திச் செய்யுள் 1, போத சித்திச் செய்யுள் 1, திருமந்திரச் செய்யுள் 1, பாடு சூறைச் செய்யுள் 1, சமய சாரச் செய்யுள் 2, மெய்ந் தெறி விளக்கச் செய்யுள் 2, போத ரத்நாகரச் செய்யுள் 2, அருட்பிர காசச் செய்யுள் 3, மூல சித்திச் செய்யுள் 3, ரிபு கீதைச் செய்யுள் 3, போதாமுர்திச் செய்யுள் 4, ஞாந சாரச் செய்யுள் 4, மெய்ம் மொழிச் செய்யுள் 6, பாரம கீதைச் செய்யுள் 7, துற்பெயர் தெரியாச் செய்யுள் 2 - ஆக ஐம்பது செய்யுட்களைக் திரட்டி எழுதி யதப்பி ணர்கள். அச் தால் படிக்கும் சிறிய முழுஞாங்கட்கு உரை யின்றி பொருள் விளங்கல் அருமை யெனக் கருதி, பொருள் எளிதில் விளங்கு மாறு பரவ போதிந் என்னும் பெயருடன் ஓர் உரை எழுதி முற்றுவித்தனம்.

கீடாசாரம்.

முதல் கீளைப்பு (க் கவி 51.)

பன்னிரு கீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம்.

கதை ஆரை	கதைதாய்	கதைதா	யாமுத்தி
	கஞ்ஞா	ஆர்விடத்தி	
சுருதி எண்	பருசுட்டு	உருகேச	கன்பதம்
	திருமுழுடி	சுருதி எண்	
கதை எண்	சிவம் அரை	உருகேசாலும்	ஆத இறை
	பொற்றாசீர்	கன்னு தநமா	
சென்ற பே	குரவனார்	எப்ப இப்	பரிபெரு
	சாத்தி வேற	அறை தேசிகள்,	
வதை குரவ	கை சற்கு	அருகேனும் கு	ருபானே
	கதை முதல்	கீர்க் குருடா	
உரு ஆசீ	தேசிகரு	குருடானு	தேசிகள்
	பல்விடை உ	டற்கு ஆசான்,	
பதை வமல	மறுத்திந்	தொழுவவர்கள்	வல்வினைப்
	பம்முள்ளி	யாவுநீங்கப்	
பன்னிரு	கக்குள்ள	யீழிறநட	ராஜனைப்
	பம்மீவி	டடைகு வாரே.	

செவ்வயம்.

அருணாசல ஞான தேசிகர்

சிதம்பர ஞான தேசிகர் பொருட்டி ஏழுதிய

சீடாசார வசனம்.

ஸ்திரீ தாபகனோடு கூட இருந்தால் பணிவிடை செய்பவெண்
டும் என்று, தனித்து இருந்தால் சுகமாய் இருக்கலாம் என்று
உணர்ந்த, அந்த நாயகனுக்கு மன வருத்தம் உண்டாகும்படி அவனை
விட்டு நீங்கி இருந்தால், இம்மையில் சுகமும் இழந்த, மறுமையில்
நாகக தன்படும் அதுபலிப்பது போல, சிஷ்யன் ஞானாசாரியரைத்
தீவிரம் கண்டு சாணுகதி யடைந்து சில சாஸ்திரங்களை அப்பியா
சித்த அறிந்த பின், “நாம் இனி இவரிடத்தில் இருந்தால் இவருக்குப்
பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் நமது சிவனுதி அது
சந்தானத்திற்கு விரோதம். நாம் இவரிடத்தில் இருக்கில் நமது
சீடாசாரிக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது” எனக் கருதி, அந்த ஞானாசாரிய
ருக்கு மாநில தலைவம் உண்டாகும்படியாக அவரை விட்டு நீங்கி
யிருக்கின், அவனுக்கு இம்மையில் தன்படும், மறுமையில் நாகமும்
உண்டாகும். ஆகையால், நம் புடைய ஸ்திரீ அறியாமையைப்
பொருத்தி யிருத்தும், ஆதம் ஸ்வரூபத்தினை அறியாமல் அநாத்ம
ஸ்வரூபமே தான் என்றுக்கின்ற தனது நாயகனைத் தெய்வமாகப்
பாவித்து, அவர் அடித்தல் வைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்த
போதிலும், அவனிடத்தில் தலைவம் தீன்றிப் பிரியமாகவே தேகம்
உள்ள வரை அவனை விட்டு நீங்காமல் திரிவித காணங்களாலும் பணி
விடை செய்துகொண்டிருக்க, இம்மையிற் சுகத்தையும், மறுமையில்
ஸ்வர்க்காதி லோகக்கூடும், அடைவது போல, உத்தம விவேகம்
உள்ள சிஷ்யன், ஞானாசாரியரைச் சத்திய ஞான அநந்த ஆநந்த
பரம் சிவம்” என்று வேதாதிகள் சொன்ன பிரகாரம் நம்பி, அவர்
அடித்தல் வைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்யினும், செய்யத் தகாத
கிருத்தியங்களைச் செய்யச் சொன்ன போதிலும், வெறுப் படைந்து
அவரை விட்டு நீங்காதபடி யிருந்த பிரியத்தோடு தேகம் உள்ள
வரையும் திரிவித காணங்களாலும் பணிவிடை செய்து நின்று,
அந்த ஞானாசாரியர் கிருபையினால் தத்துவ ஞானத்தினைப் பெற்று
மோகும் அண்டய வேண்டும் என்று வேதாகம புராண இதிகாசாதி
கள் கூறுதலால், இப் போ திருக்கின்ற முழுக்ஷுக்களும் இதற்
சொன்ன பிரகாரம் ஞானாசாரியரைப் பாம சிவம் ஆகப் பாவித்துத்
தேக உள்ள பரியந்தமும் அவரை விட்டு நீங்காமல், திரிவித கா
ணங்களாலும் பணிவிடை செய்து நின்று அவர் கிருபையால் உண்
டாகாநின்ற தத்துவ ஞானத்தினால் பாமோக்ஷ சுகத்தை யடைய
வேண்டியது. சீடாசார வசனம் முற்றுப் பெற்றது.

பாயிரம்.

தீருவளர் துறவைச் சுகரேன விளக்கித் திகழ்துணங்
களுக்குறை விடமாய்த், தேருளோடு பத்தி கருணைநல்
விராகஞ் சேர்த்தொடு வருவமா யிலகும், மருளாடு மருண
சலமுந் பதத்தை மனமொழி மெய்களால் வணங்கி, யிருளிர்
சீடா சாரத்தி னுரையை பிம்புவன் மாணவர் மகிழ்.

அதனது காமம் பாலபோ திரியென் றழகுற விருப்புட
னமைத்து, விதமுற பாலினைம்பதின் பொருளும் விளங்
கவே செவ்விய மொழியி, ல்தமாய்த் தருகென் மாணவ,
னிராக வியம்பவே மனப்பணி வசமாய்த், திதம்பெறச்
செய்த வுரைநீன வீர சேகர விறைபதஞ் சேர்ப்பாம்.

முன்னோச்செய் ஞாக நூல்கள் முழுதுமாய்க் தவையி
லுள்ள, பொன்னான சீடா சாரம் பொருந்துபா வனைத்துஞ்
சேர்த்தான், இங்காளி லேவரு முய்வா நெழிலரு ணை
லேசன், பன்னாளு மவன்பொற் பாதம் பணிந்துபற்
றறுப்பா மன்றே.

சிவமயம்.

ஸ்ரீ வீர சேகர ஞான தேசிகாய நம :

சீடாசாரம் மூலமும், பால போதிநீ உரையும்.

* தான் எடுத்துக் கொண்ட கிரந்தம் தீர்விக்கீதமாக நிறைவேறும் போடுட்டுச் சகுண ரூப ஷட் வித தேய்வ வணக்கம் கூறுகின்றார்.

காப்பு.

ஆனைமுக னறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞாங்குரு வாணியையுண் ணோடு.

(இதன் பொருள்.) ஆனை முகன் - கஜ முகக் கடவுளையும், ஆறு முகன் - வுண்முகக் கடவுளையும், அம்பிகை - சிவகாம செளந்தரியையும், பொன் அம்பலவன் - கனக சபைக் கடவுளையும், ஞாந குரு - ஞான ஆசாரியாரையும், வாணியை - சரஸ்வதி தேவியையும், உள் - மனத்தின்கண், நாடு - (நீ) தியானிப்பாயாக. (எ-று)

(இலக்கணக் குறிப்பு:-) 'ஆனை முகன், ஆறு முகன்' என்ப வாதி பெயர்க ளிண்டியே எண் ணும்மைகள் தொக்கு கின்றன- 'வாணியை' என்பதி லுள்ள 'ஐ' என்னும் இரண்ட னுருபு கடை நிலைத் தீபகம்; முன் னுள்ள பெயர்களோடு சென் றியைதலின். 'நீ' என்னும் தோன்றா எழுவாய், "நாடு" என்னும் பய ளிலை கொண்டது. ஆனை முகன் முதலிய மூர்த்திகள் - செயப்படு பொருள்.

மோகூட ஹேதுவினைக் கூறல்.

1. தந்தை தாயுமேய்த் தகவுடை யுறவுஞ் சாவங் கல்
வியுந் தகுமுயிர்த் துணையுஞ், சிந்தை யாருந் சீலமும்
வலியுந் திருவு மின்பமுஞ் சிதைவிலா வறிவு, முந்தை யா
முளத் துவகையு முயிரு முல முத்தியு மொழிவருஞ்
சமைவு, மெந்தை யாகிவந் தேழையே னையுமா ளிறைவ
னாகழக லாதமென் றனக்கே.

(இ—ன்) என்மத ஆதி - எம்முடைய (நூல்) பிதா வாதி,
வந்த - (சுருணையினும் எழுந்தருளி) வந்த, ஏழையேனையும் -
(நூலும் இவ்வாத) எளிதவனாகிய என்னையும், ஆள் - (செத்து)
ஆட் கொண்ட, இறைவனும் (பெரிய நூல்) ஆசாரியாத,
கழல் - திருவடி (தீ தாமரை)யே, என் தனக்கு - எனக்கு,
தந்தை - தந்தையும், தாயும் - மாதாவும், மெய் - யதார்த்தமான,
தகவு உடை - தகுதி உடைய, உறவும் - சுற்றத்தார்களும்,
சாவும் - உயர்த்த, கல்வியும் - வித்தையும், தரும் - தருதியான,
வயிர் - ஜீவனுக்கு, துணையும் - ஆதாரும், சிந்தை - மனத்தின்
கண், ஆரும் - பொருத்தியிருக்கின்ற, கல் - உயர்த்த, சிலமும் -
ஒழுக்கமும், வலியும் - சாலத்தியமும், திருவும் - ஐசுவரியமும்,
இன்பமும் - ஆனந்தமும், சிதைவு இன் - தொடர், அறிவும் -
நூலும், உளத்து - மனத்தின்மீது, முந்தை ஆம் - முதன்
மையான, உவகையும் - சந்தோஷமும், வயிரும் - பிராணனுள்,
முலம் - காரணமான, முத்தியும் - மோகூடமும், மொழிவு -
உதற்கு, அரும் - அரிய, சமைவும் - பொறுமைமும், ஆகுந் -
(ஆகிய பதி னுஞ்) ஆம். [௮-௮]

(இ—யு) தந்தை சார் - உயர்ந்த கொடை. ஏனது வேளை
யும் - உம் - இவ்வு சேவியர், திமத்தி கழிந்தபடி மாம். பக்குவி
கொயம் குறித்தலிற். என். உயர்ந்த என்னும் பொருளான்.

நற்று வகாக்கைத் கழலோடு பிரித்துக் கூட்டிப், பிரி நிலை, அல்லது, தொற்றமாகக் கொள்க. எம்—தன்னை — ‘என்னை’ என மீதியுற்று. ‘பண்டு—காலம்—பண்டைக் காலம்’ என்றாற் போல, ‘முத்து’ என்பது, ‘முத்தை’ என ஐ கரச் சாரியை பெற்றது. ‘ஆல்’ என்னும் எழுவாய், ஆரும் என்னும் பய நிலை கொண்டது. ‘என் தனக்கு’ என்பதில், தன் சாரியை.

பாடு துறை.

2. தன்னைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு,
மத்தம்வா லின்பநமக் காவானு - மெந்தமுயிர்,
தானுத வானுஞ் சரணுத வானுமருட்,
கோணுத வானுங் குரு.

(இ—ள்.) இங்கு - இங் ஷங்கத்தின்கண், நமக்கு - எமக்கு, குரு - (ஞா) ஆசாரியரே, தன்னை - பிதாவும், தாய் - மாதாவும, ஆவானும் - ஆகுபவனும், சார் - அடையும்படியான, கதி - ஐசுவரியம், ஆவானும் - ஆக உள்ளவனும், அந்தம் இலா - நாசம் அற்ற, இன்பம் - ஆகநகம், ஆவானும் - ஆகுபவனும், எம் - எமது, உயிர் - பிராணன், ஆருவானும் - ஆகுபவனும், சான் - அடைக்கலம், ஆருவானும் - ஆகுபவனும், அருள் - அருக்கிரகஞ் செம்கின்ற, கோன் - திறைவன், ஆருவானும் - ஆகுபவனும், குரு. (எ-று)

(இ-பு.) உம்மைகள் அனைத்தும் எண்ணுப் பொருளன. எத் த முயிர் தான்—தம் - தான் இரண்டும் சாரியைகள். ‘குரு’ என்னும் எழுவாய்க்கு, ‘ஆவர்’ என்னும் பய நிலை, அவாய் நிலை யால் வருவிக்கப் பெற்றது.

மெய்ம் மொழி.

3. முத்திசித் திக்கு மேது மொழிவர்கள் சிலர்வேவ் வேறே,
சித்தமற் றுவா மென்மக் தீவினை சிதைத்தா லென்று,

மோத்தகல் யோகா லென்று முரியஞா நத்தா லென்று
மித்திற மனைத்தா லாகா திறைதிரு வருளா லாமே.

(இ—ன்) முத்தி - மோகும், சித்திக்கும் - சித்திப்பதற்
குரிய, ஏது - ஏதுக்களை, சிலர் - சில பேர், சித்தம் - மனம்.
அற்றல் - காச மடையின்; ஆம் - (மோகு சித்தி) ஆம், என்றும்.
எனவும், நீ வினை - பாப கம்மங்கள், சிதைந்தால் (ஆம்) - காச முத்
றல் (மோகு சித்தி) யாம், என்றும் - எனவும், ஒத்த - சமமான
நல் - கல்ல, யோகால் (ஆம்) - யோகவ்யாயசத்தினால் (மோகு
சித்தி) யாம், என்றும் - எனவும், உரிய - (அடைதற்கு) உரி
தாய, ஞாபத்தால் (ஆம்) - (குரு கிருபை மீன்றிய காலதிர)
ஞாபத்தினால் (மோகு சித்தி யாம்), என்றும் - எனவும், வெங்
வேறு - வேறு வேறு பிரகாரமாக, மொழிவர்கள் - கூறவார்கள்.
இத் திறம் அனைத்தால் - இங் வாரூதிய எல்லா உபாபங்கள்
ஆம், ஆகாத - (மோகு சித்தி) ஆகாத, [குரு கிருபையால்
ஆம் எனக் கூறுகிறார்.] இறை - (ஞாந) ஆசாரியாக, திரு
அருளால் - மஹிமை பொருந்திய கிருபை ஞாபத்தால் மீள்திராம்,
ஆம் - ஆம் சாஷாத்தா உபாபம் (மோகு சித்தி) ஆகும்.
(ஏ-ற)

(இ—யு) 'சித்த மற்று உம்' என்பது துள்ள, 'ஆம்' என்னும்
ஆக்கச் சொல், பின் னுள்ளவற்றோடு சென்று இயைந்து
பொருள் தருதவின் முடிவிலாக் கீடகம். உம்மைகள் நான்கும்
எண்ணப் பொருளன. "வெங் வேறே", "அருளா லாமே"
என்பழி, காராய் தூண்டும் அகச நிலைகள். 'சிலர்' என்னும்
எழுவாய், 'மொழிவர்கள்' என்னும் பயனிலை கொண்டது. 'ஏது'
செய்யப்படு பொருள், 'ஆகாத, ஆம்' என்னும் பயனிலைகட்கு,
மோகு சித்தி எழுவாய்.

மெய்ம் மொழி.

4. எஞ்ஞாந மந்திரங்கள் யோகங்க ளுபாய மெல்லா,
மெய்ஞ்ஞாந ஸ்நைக் காணும் வேதநஞ் செய்ய மாட்டா,

தெஞ்ஞாகக் கடைக்கண் வைத்த தேசிகன் சித்த மத்தி,
வஞ்ஞாகம் பறிந்த போதே யமுதவீ டதுவுந் தோன்றும்.

(இ-ள்.) ஈ ஞாகம் மந்திரங்கள் - எவ் வாறு? (அநாதம்)
ஞாகங்களும் மந்திரங்களும், யோகங்கள் - யோகங்களும் (ஆகிய)
... உபாயம் - கருவு சாதங்களும், மெய் - உண்மையான,
ஞாக - (ஆதம்) ஞாகத்தினால் (அடையத் தக்க), வீட்டை -
மோகத்தினால், காணும் - அடையப்படியான, வேதம் - அறிவை,
செய்யமாட்டா -, [தூதராகாரியாது கிரு
... ..] தேசிகன் - ஆசாரி
..., மதம் (ம.) - தெளிந்த, ஞாக - ஞாகத்தோடு கூடிய,
... கண் - கிருபா விஷ்ணுவத்தை, வைத்த - சாத்திய, சித்த
மதத்தில் - (ம.) சித்தத்தில் (உண்), அஞ்ஞாகம் - அஞ்ஞாக
மானது, பறிந்த - நீங்கிய, போதே - காலத்திலேயே, அமுதம் -
... .., வீட்டையும் - மோகமும், தோன்றும் - உண்டாம்.
(எ-து)

(இ-பு.) முதல் வரியில் எண்ணுமைகள் தொக்கன.
எ + ஞாகம் = எஞ் ஞாகம். தெண்மை + ஞாகம் = தெஞ்
ஞாகம், தி. 4. “... .. இடையுரை மய்யாதல்
... .. பண்பிற் கியல்பே”
என்ற என் னால் குத்திர விதிப்படி, மை கெட்டு, என், ஞ் ஆகத்
திருந்த, ‘ஞாகம்’ என்பதனோடு சேர்ந்து, தெஞ் ஞாகம் என்
றும்பிற்று. சித்தமத்தில் - என்புழி, ‘சித்தம் அதில்’ என்பது, அத்தில்
என விரித்தல் விகாரம் பெற்றது. ஈண்டு, அது பகுதிப் பொருள்
விகுதி. போதே - எயிரி நிலை. வீட்டையும் - அது - பகுதிப் பொருள்
விகுதி. உம் - இறந்தது தழீஇயது. உபாயம் எல்லாம் - ஈண்டு உபா
யம் - பால்பகா அலர்நீண்ப் பெயர். எல்லாம் - என்னும் எழுவாய்,
‘செய்யமாட்டா’ என்னும் பய விலை கொண்டது. வேதம் -
செயப்படு பொருள். ‘வீடு’ என்னும் எழுவாய், ‘தோன்றும்’
என்னும் பய விலை கொண்டது.

மெய்ம் மொழி.

5. ஆர்த்தது பிறவி யென்று மஞ்ஞாக பாச மத்தைக், கூர்த்தமெய்ஞ் ஞாக வாளைக் கொண்டுசே திக்க வேண்டு, மேத்திமெய்ஞ் ஞாக வாளை யெயவ னருட்கண் னாலே, பார்த்தபின் னில்லாப் பெத்தம் பரிதிமுன், னிருள்போ லன்றே.

(இ-ள்) அஞ்ஞாக பாசம் - அஞ்ஞாக ரூப பந்தம், என்றும்-
எப் பொழுதும், பிறவி - ஞாக (மாண) வளில், ஆர்த்தது - (ஜீவனை)
பொருந்தி யுள்ளது, அத்தை - அந்த அஞ்ஞாக ரூப பாசத்தினை;
கூர்த்த - கூர்மைவாளை, மெய் ஞாக வாளைக் கொண்டு - சத்திய
ஞாக வாளினால், சேதிக்க வேண்டும் - அறக்க வேண்டும், மெய்
ஞாகவாளினையே - (அதன் பொருட்டு) உதார்த்த ஆகிய ஞாகி
வாளினையே, எத்தி - (உத மொழி மெய்களால்) வழத்தியதால்;
அவன் - (மகிழ்வற்ற) அந்த ஞாகி, அருள் கண்ணால் - இருபா
வீடினததால், பார்த்த - கவழித்த, பின் - பின்னர், பரிதி -
சூரியனது, முன் - எதிரில், இருள் - அந்தகாரம் (இராகது),
போல் - டோல, பெத்தம் - பந்தமானது, கில்லா - இருக்கமாட்
டது. எ-று)

(இ-ள்) 'அது' என்னும் சுட்டுப் பெயர், ஐ உருபு என்றும்
போது, 'அத்தை' என விகாரப்பட்டு நின்றது. ஞாகவாளினையே -
ஏ - பரி நிலை. 'எத்தி' என்னும் செய வென் னெத்தி, காரணப்
பொருளில், 'எத்தி' எனது திரிந்து நின்றது. பஞ்ஞாலே -
ஏ - அசை நிலை. 'கில்லாது' என்னும் அநிபயினை ஒத்ததனால்
தெரி நிலை வினை முற்று, துவ் வீது - குறைக்க, 'கில்லா' என
நின்றது. பரிதி முன் னிருள் போல் - உலகம் அலக்காரம்.
அன்று - ஏ - அசை நிலைகள். பாசம் - எழுவாய், ஆர்த்தது-பய
விலை. 'சேதன்' என்னும் செயப்படு பொருள், அஃம் நிலையால்

வழங்கப்பட்டது. திடன் - தோன்ற எழுவாய், சேதிக்க வேண்
கும் - பயனிலை. அது - செய்யப்படு பொருள். பெத்தம் - எழுவாய்.
விவ்வுது - பயனிலை.

மெய்ம் மொழி.

6. விடத்தினுள் ழூர்ச்சித் தானே விடம்வல்லார் பார்க்
கத் தீரு, மடர்த்தல்லா ரெல்லாம் பார்த்து மதுதீரா வாறு
போல, விடத்தினை யுடைய ஞாந விறைவறை பார்க்கி
னல்லார். சடத்துவ மாயை யாற்செய் சுடக்குடைப் பிறப்ப
ருதே.

(இ-ள்) விடத்தினுள் - தீய பாம்பு தீண்டிய விஷத்தி
னுல், ழூர்ச்சித்தானே - ழூர்ச்சை யுற்றிருக்கின்றவனை, விடம் -
விஷத்தினை (நிவிர்த்திக்கும்படியான), வல்லார் - சாமர்த்தியம்
உடைய. கெருடத் தியானிகள், பார்க்க - ரக்ஷிக்க, தீரும் - (அவ்வி
டம்) நிவிர்த்தியாகும், அல்லார் - (விஷத்தினை நிவிர்த்திக்கும்படி
யான சாமர்த்தியம் உடையர்) அல்லாதவர், எல்லாம் - யாவரும்,
அடர்த்து - கெருங்கி, பார்த்தம் - ரக்ஷணம் செய்தும், அது -
அந்த விடம், தீரா - நிவிர்த்தியாகாத, ஆறு - முறைமை, போல -
போல், இடத்தினை உடைய - விசாலம் பொருந்திய (அகண்ட),
ஞாந - ஞானத்தினை யுடைய, இறைவன் - ஆசாரியன், பார்க்கின்
- ரக்ஷணம் செய்யின், அல்லால் - அன்றி (ஏனையோர் பார்வையால்),
சடத்துவ - சடத் தன்மையினை யுடைய, மாயையால் - மாயையி
னுல், செய் - செய்யப்பட்ட, சுடக்கு உடை - துக்கத்தினை யுடைய,
பிறப்பு - ஜகம், அருது - நீக்காது. (எ-று)

(இ-ய) பார்த்தம் - உம் - இழிவு சிறப்பு. இறைவனால்,
ஆல் - அசை நிலை. செய் சுடக்கு - வினைத் தொகை. அருதே -
ஏற்றுரை. 'தீரும்' என்னும் பயனிலைக்குத் தோன்ற எழுவா
யாக, 'விடம்' என்பதைக் கொள்க. 'பிறப்பு' என்னும் எழுவாய்,

‘அருத’ என்னும் பயனிலை கொண்டது. இதில் உவமை அணி உளது.

சோகுபாங்கத் சித்தி (பிரஹ்ம கிதை. 7—11)

7 சுருதியு மிருதியுஞ் சொன்ன வாயுநின்,
நீருமையு மரித்தமென் றேதும் விட்டுநேர்,
குருவினை வழிபடிற் கோதி லாவவ,
அருளிடு மழிவற நின்ற வப்பொருள்.

(இ-ள்) சுருதியும் - வேதமும், மிருதியும் - ம்மிருதியும், சொன்ன - உரிய. ஆற - முறைநயாக, நின்ற - (அநேக ஜன்மங் தில் கன்கு சித்தித்த சிவோத ஸ்மார்த்த கர்ம தத்பாஸம்) சீடன் இருந்து, இருமையும் - (இவ லோக பா லோகங்கள்) இரண்மும், அரித்தம் - அரித்தியம், என்று - என் உணர்ந்து, ஏதும் - (ஜகத் பதார்த்தங்களில்) எதையும், விட்டு - (பற்றாது) விடுத்து (ஹவாங்கியத்தினை யடைந்து), கல் - (சிவ ஞானத்தினாலே சம்சாரம் நாகமாம்; கர்மத்தின் காக மாகாத என உணர்ந்து, சிவ ஞான சித்தியின் பொருட்டிச் சரோத்திரிய பிரஹ்ம நிஷ்டனாய) கல்ல, குருவினை - ஆசாரியனை, வழிபடில் - (பிரியத்தோடு) வழிபட்டு வரின், கோது இலா - குற்றம் அற்ற, அவன் - அந்த ஞானாசாரியன், அழிவு அற - நாகம் இன்றி, நின்ற - இருக்கப்பட்ட, அப்பொருள் - அப் பாவிதையை, அருளிமெ - (அந்த அபா வித்தியா விவகர சம்சார பலத்தினின்றும் விரக்தனாய சீடனுக்கு) அருக்காகம் செய்வான். (௭-௮)

(இ-பு) சுருதியும் - மிருதியும், உள் - இரண்டே என்னும் பொருளுன. இருமையும் - ஏதும், உள் - இரண்டே முற் அம்மைகள். ‘அவன்’ என்னும் எழுடாம், ‘அருளிமெ’ என்னும் பயனிலை கொண்டது. அப் பொருள் - செயப்படு பொருள்.

இது மூலத்தில் 7-வது அத்தியாயத்தில் (20-21-22) மூன்று சீலாகங்களின் பொரு ளாம்

சோதுபாகந்த சித்தி (பிரஹ்ம சிதை.7—39)

8. எண்ணிலாக் கல்வி யாலு மிலங்கிய கேள்வி யாலுந், தின்னிதா மதிய னுலந் தேனியவா ராது தீர, கண்ணிய ஞானி தானே நயந்தருள் செய்யில் ஞானக், கண்ணினாற் காண வாகுங் கரத்திலா மலகம் போல.

(இ-ள்) என் இலா - (இந்த ஆத்மா, படிக்கப்படும்) கணக் கற்ற, கல்வியாலும் - வேத சாஸ்திரங்களினாலும், தின்னிது ஆம் - கிரந்தார்த்த தாரணஞ் செய்யுங் சக்தி யுடைய, மதியினாலும் - புத்தியாலும், இலக்கம் - (ஞான சாதக மாக) விளங்கிய, கேள்வியாலும் - (அகேச முறை செய்யும்) சிரவணத்தினாலும், தேனிய - அடைய, வாராது - முடியாது, தீரம் - திடம், கண்ணிய - பொருத்திய, ஞானி - வித்தவான், நயந்து - விரும்பி, அருள் செய்யில் - (அதனை அறியும் வண்ணம்) கிருபை புரியில், ஞானக் கண்ணினால் - ஞான திருஷ்டியினால் (அந்தக் காரணத்தினால்), கரத்தில் - அஸ்தத்தில் (உள்ள), ஆமலகம் - கெல்லிக் கனி, போல - போல், காணல் ஆகும் - (அவ் வாத்மாவைச்) சாக்ஷாத் கரித்தல் உள தாம். (சிரவண மாக நிதித்தியாசகாதிகளால் அதன் அடைவைப் பிரார்த்திக்கும் வித்துவானுக்கு, இந்த ஆத்மா அவித்தையினால் மறைபட்டிருக்கப்பட்ட தனது சரீரத்தினைப் பிரகாசிக்கின்றது). (ஏ-று)

(இ-பு) 'எண்ணிலா' என்பது, 'எண்ணிலாத' என்பதன் கரு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய் சொச்சம், உம் - மூன்றும் என்னுப் பொருளன. ஞானி தானே - தான் - ஏ - இரண்டும் அகேச நிலைகள். 'வாராது' என்னும் பய வரிவைக்குத், தோன்றா எழுவாய் ஆத்மா. 'காணல்' என்னும் எழுவாய், 'ஆம்' என்னும் பய வரிவை கொண்டது. இதில் உவமை அணி உளது.

இது முடிந்திற் எழுவாது அத்தியாயத்தில் 86வது சுலோகத்தின் பொரு ளாம்.

ஞானசாரம்.

9. பருவிடங் கடியுண் டானோ பாலிப்பான் கருன்
றன்னைப், பெருகிய பித்தன் றானோ பிழிந்துமா மருத்து
கொள்வா, னிருமையு மறியா முடர்க் கியலுமோ விறையிற்
கடல், குருபான் கூட்டிற் கூடுங் கூட்டானேற் கூடா
தென்றான்.

(இ-ள்.) பரு - பெரிய, விடம் - விஷத்தினை யுடைய (பாம்பினால்),
கடி புண்டான் - கடிக்கப்பட்டவன், கருன்தன்னை - கருனை,
பாலிப்பானோ - தியானிக்கத் தக்கவனோ? (விஷம் தலைக் கேறிய
புருஷன் கருடத் தியாகம் செய்ய முடியாதவன் என்றபடி),
பெருகிய - மிகுத்த, பித்தன் - ஐபத்தியக்காரன், தான் - தானே,
பிழித்து - (பச்சிலை சாத்தினை) வடித்து (அங் வதபாசத்தில்),
மா மருத்து - பெரிய மருத்தினை (ச் சலத்து), கொள்வான் ஒ-
(உட்) கொள்வானோ? (ஐபத்தியக்காரன் தானே மருத்து சாப்பிட
மாட்டான் என்றபடி), இருமையும் - (அது போல இஃ லோக
பா லோக சாதக இருத்தியங்கள்) இரண்டினையும், அறியா -
உணராது, முடர்க்கு - அறிவிவிடக்கு, இறையில் - பாமாத்மா
யில், கூடல் - ஐக்கிய முறல், இயலுமோ - கூடுமா? (இஃ லோக
பா லோக சாதக ஞான யினை அறிவிவிடக் அங் ஐக்கிய நிலையை
அடைபார் என்றபடி), குருபான் - (ஞான) ஆசாரியனாகிய இறை,
கூட்டில் - சேர்ப்பிக்கில், கூடும் - (அடைதல்) பொருத்தும், கூட்டா
னேல் - (அந்த ஆசாரியர் அங் ஐக்கிய நிலையினை) அடைவியா
திருப்பாராயில், கூடாத - (அதனை அடைதல்) முடியாது, என்றான் -
என (ச் சினைக்குச் சினை) கூறினான். (ஏ-உ)

(இ-பு). ஓசாரம் மூன்றாம் எதிர் மறைப் பொருளான. முன்
ஓசாரம் இரண்டும், பாலிப்பான், கொள்வான் என்பவற்றோடு

பிரித்தல் கூட்டப்பட்டன. கருடன் தன்னை - தன் - சாரியை. இருமையும் உம் - முற் றும்மை. கடி புண்டான் - வினையா லினையும் பெயர். கடி புண்டான் - எழுவாய், பாவிப்பான் - பய னிலை, கருடன் - செயப்படு பொருள். பித்தன் - எழுவாய், கொள்வானே பய னிலை, மருத்து - செயப்படு பொருள். கூடல் - எழுவாய் இயலாது - பய னிலை. கூடல் - எழுவாய், கடும் - பய னிலை. கூடல் - எழுவாய், கூடாது - பய னிலை. சிலன் தோன்றா எழுவாய், என்னான் - பய னிலை. ஞானசாரியரின் கிருபை யின்றி யடைய முடியாமை - செயப்படு பொருள். இதில் உலமை அணி உளது.

ஞானசாரம்.

10. கட்டோட கள்வன் றுளுே கட்டினை விட்டுக் கொள்வான், விட்டவ்வே தனையைத் தீர்த்து விதிப்பவர் வேறே வேண்டு, மட்டமா சித்தி யோகா லறிவினா லறிய லாமோ, தட்டறப் பாசக் தீர்க்கத் தற்பரங் தருவே வேண்மே.

(இன்.) கட்டு உண்ட - (பிறரால் கயிறு முதலிய கொண்டு) எட்டப்பட்ட, கள்வன் - திருடன், தான் - தானே, கட்டினை - அக் கட்டை, விட்டுக் கொள்வானே - அவிழ்த்துக் கொள்ளத் தக்க வனா?, விட்டு - (அக் கட்டினை அவிழ்த்து) விட்டு, அவ் வேதனையை. அக் (கட்டால் உளவாம்) துன்பத்தினை, தீர்த்து - நிவிர்த்தித்து, விதிப்பவர் - (திருட்டுக்குத் தகுந்த தண்டனையை நிவிர்த்தித்துச் சகியாய் இருப்பாயாக என் த) நியமிப்பவர், வேறு - (அத் திருட னுக்கு) அச்சிய மாக, வேண்மே - (ஒருவர்) வேண்மே (அது போல), அட்ட மா சித்தி - அஷ்ட மஹா சித்திகளினாலும், யோகால் - (ஹட யோகம், மந்திர யோகம், வய யோகம், ராஜ யோகம் முத லிய) யோகங்களினாலும், அறிவினா - (அநாதம்) ஞானத்தினாலும், அறியல் - (பாச நிவிர்த்தியின் உபாயத்தை) உணர்தல், ஆமோ -

கூடுமா? (சித்தி, போக, அகாதம் ஞான மாத்திரத்தினால் பாசம் நிவிர்த்தியாகாத என்றபடி), பாசம் - சம்சார பந்தத்தினை, தட்டு அற - தடையின்றி, தீர்க்க - (தத்துவ ஞான வாயினால்) நிவிர்த்திக்க, கத் பாம் - அந்த மேலான, குருவே - ஆசாரியரே, வேண்டும் - வேண்டும்.

(ஏ-அ)

(இ-பு.) 'கன்வன் தானே' என்பதி லுள்ள ஓகாரம், 'கொன் வானே' எனக், 'கொன்வன்' என்பதனோடு பிரித்துக் கூட்டப் பட்டது. ஓகாரம் இரண்டும் எதிர் மறை. வேதே - ஏ - அசை நிலை. குருவே - ஏ - பிரி நிலை. விதிப்பவர் - வினையா வனையும் பெயர். சித்தி போகா லறியினால் - என்புழி என் னும்முகன் தொக்கன. கன்வன் - எழுவாய், விட்டுக் கொள்வான் - பய நிலை, கட்டு - செயப்படு பொருள். விதிப்பவர் - எழுவாய், வேண்டும் - பய நிலை. அறியல் - எழுவாய், ஆமோ - பட நிலை குரு - எழுவாய், வேண்டும் - பய நிலை.

தீரு மக்திரம் 9—2840

11. உருவன்றி யேகின்ற ருவம்பு ணர்க்குங்,
கருவன்றி யேகின்ற தான்கரு வாது,
மருவன்றி யேகின்ற மாயப்பி ரானைக்,
குருவன்றி யாவர்க்குங் கூடலொண் ணாதே.

(தி-ன்.) உரு அன்றியே - அருவலாய், கின்ற - இருந்த, உருவம் - உருவத்தினை, புணர்க்கும் - (சகன்) தரிப்பன், கரு அம் - மே - (தனக்கு) ஒரு காரணம் உடைய எல்லளாய், கின்ற - இருந்த, தான் கரு ஆகும் - தான் (பாவற்றிற்கும்) காரணமாயின், மரு அன்றியே - (அக்கனம் இருந்தும்) கிர்த்தோஷலாய், கின்ற - இருக்கின்ற, மாய - மாயைக்கு அதிஷ்டாந் மாகிய, பிரானை - பாமசிவத்தினை, குரு அன்றி - குரு வருணா வன்றி (வேறு விசத்தால்), வாவர்க்கும் - என் வகைப்பட்டவர்களுக்கும், கூடல் - அடைதல், ஒண்ணாத - முடியாத.

(ஏ-அ)

(இ.பு.) உரு, கரு, மறு, குரு - நான்கும் விடாத ஆரு பெயராய், உருவினன், கருவினன், மறுவினன், குரு வருன், என்னும் அர்த்தம் தந்தன. 'மறு' என்பது, எதுகை கோக்கி மரு - என கின்றது. ஏகாம் மூன்றாம் தேற்றம். 'கின்ற' என்னும் பெயர் கொச்சம், பிரான் - என்னும் பெயர் கொண்டது. ஒண்ணுதே - ஏ. நற் தகை. 'புணர்க்கும்' என்னும் பிற வினை, ஈண்டுத் தன் வினைப் பொருள் கத்து கின்றது. மாயா+பிரான் = மாயப் பிரான் என நிலை மொழி வீது, விகாசப்பட்டுப் புணர்க்கது. 'மாயப் பிரான்' - என்பது, மாயைக்கு அதிஷ்டாக மாகிய பிரான் என, மாயை மூரையும், பயனும் உடன் தொக்க தொகை. யாவர்க்கும் - உம் - முற் றம்மை. 'ஈசன்' என்னும் தோன்றா எழுவாய், 'புணர்க்கும்', 'ஆரும்' என்னும் பய நிலைகள் கொண்டது. 'கூடல்' என்னும் எழுவாய், 'ஒண்ணுது' என்னும் பய நிலை கொண்டது.

மோகூத சாதகத்தினைக் கூறல்.

போத ரத்நாகரம்.

12. தேசிகன் பதகற் சேவையின் வலியுந் திகழ்பதத் தளவிலா வன்பு, மாசினன் முத்தி யதில்விரும்பு பதுவு மமலவா ரணத்தினில் விருப்பு, நாசமா மிந்த வுடலினில் வேறுப்பு கசையற் விடயத்தி லுவர்ப்பு, மீசனெப் பொருளு மென்னுந் தணிவு மிலையெழின் முத்திசா தகமே.

(இ.ன்.) தேசிகன் - ஆசாரியரது, பதம் - திரு அடி (க்ருச் செய்ப்பம்), கல் - கல்ல, சேவையின் - சிசுருஷையினது, வலியும் - சாமர்த்தியமும், திகழ் - விளங்குகின்ற, பதத்து - (ஆசாரியரது) திரு அடியில், அன்டி இலா - எல்லை யின்றிய, அன்பும் - பக்தியும், ஆச இல் - குற்றம் அற்ற, கல் - உயர்ந்த, முத்தியதில் - மோகூத திக், விருப்பதவும் - விருப்பமும், அமல் - சிவமலமான, ஆரணத்

தனில் - வேதத்தில், விருப்பம் - விருப்பமும், நாசம் ஆம் - கெட்
 கும்படியான, இந்த உடலினில் - இக்கச் சரீரத்தில், வெறுப்பும் -
 வெறுப்பும், விடயத்தில் - விஷயங்களிடத்தில், நசை அற -
 விருப்பம் நீங்கும்படியாக, உணர்ப்பும் - அருவருப்பும், எப் பொரு
 ளும் - எவ் வகைப்பட்ட வஸ்துக்களும், ஈசன் - ஈசுவர ஸ்வரூபமாம்,
 என்னும் - என்கின்ற, கல் - கல்வ, துணிவும் - நிச்சயமும், இவை -
 (ஆசிய ஏழு வித மாய) இவைகள், ஏழில் - நெப்பினை புண்டய
 முத்தி - மோகத்திற்கு, சாதகமே - சாதகமாம். (ஏ-அ)

(இ-பு.) சேனையின் வலி - ஆறும் வேற்றமைத் தொகை.
 இன் - சாரியை. உம் - எட்டில், எப் பொருளும், என்பதி நுள்ள
 உம் - முத் தம்மை. ஏனைய ஏழும் எண்ணுப் பொருளான. பதத்து -
 அத்து - சாரியை. முத்தியதில் - விருப்பதவும் - அது - இரண்டு.
 பருதிப் பொருள் விருதினன். ஆணத்தினில் - அத்து - இன் -
 இரண்டும் சாரியைகள். உடலினில் - இன் சாரியை. சாதகமே
 ஏ - ஈத் தகை. 'இவ்வ' என்னும் ஏழுவாய், 'சாதகம்' என்னும்
 பெயர்ப் பய விரிவு கொண்டது.

பொதாபித்தம்.

13. திகழுந் குாவன் திகவுளம் பார்த்துச் சேய்யமே
 வற்சிறப் பதுவு, மகிழுந் குாவன் மதுவுந் பதியே
 மன்னிங் காதவா தனையும், புகழுந் றமமும் போன்
 முதற் பொருளும் பொருத்தனோ யெனமதித் திடலுந்,
 தகவுடைச் சமைவுந் சாந்தியு முத்தி சாதக மென்பாதக்
 கோரே.

(இன்.) திகழும் - ('ஈசா ரூபமாக') விளக்காகின்ற, கல் -
 மேன்மை புண்டய, குாவன் - ஆசாரியாத, திரு உளம் - சீர்ய கருத்
 தின, பார்த்த - உணர்ந்து, செம்பும் - இயற்றுகின்ற, வவல்

வல வாதி பற்றியினையின், சிறப்பதும் - பெருமையும், மகிழும் -
 சத்தோஷித்தும், கல் - கல்ல, குரவன் - ஆசாரியர், மருவும் -
 பொருத்தி யிருக்கின்ற, கல் - சிறந்த, பதி - ஊரை, மன்னி -
 அடைந்த நிலைத் திருந்து, சீங்காத - (விட்டுப்) போகாத, வாத
 னையும் - சமஸ்காரமும், புகழும் - (பிறர்) துதிக்காகின்ற, கல் - மிகுதி
 யான, உயரார் - சுற்றமும், பொன் முதல் - ஸ்வர்ணாதி, பொருளும் -
 வஸ்துக்களும், பொருத்து - சம்பந்தியாகின்ற, கோய் - துன்ப
 (துவாய்), என - என்று, மதித்திடலும் - கருதுதலும், தகவு
 உடை - தகுதியான, சமைவும் - பொதுமையும், சாந்தியும் - (சித்த)
 அனாதியும் (ஆசிய இவ்வைந்தினையும்), தக்கோர் - பெரியோர்,
 முத்தி - மோஷத்திற்கு (ஞான வாயிலாக), சாதகம் - சாதகமாம்,
 என்பர் - என்று கூறுவர். (ஏ-று)

(இ-பு.) உம் - ஏழும் எண்ணும் பொருளான. சிறப்பதும் -
 அது பகுதிப் பொருள் விருதி.பதியே - ஏ - அசை நிலை. கோய்க்கு
 ஏதுவானவற்றை, கோய் என உபசரித்துக் கூறினர். தக்கோரோ
 டு - சுற்றரை. தக்கோர் - எழுவாய், என்பர் - பயனிலை. மேற்
 கூறிய சிறப்பதும், முதலிய ஐத்தும் செய்யப்படு பொருள்.

போதாயிர்தம்.

14. முடிகலித் துலகா டிருவிகழ்க் திறைவன் மொய்
 கழல் குகேற் றிருவும், படிதனக் கேவல் செய்பத
 மிகழ்த்து பரமணுக் கேவல்செய் பதமு, மடையுநற் கவைக
 ளனைத்தையு மிகழ்த்திங் கமலனற் சேடமா குதலு,
 மிடையறத் திகழு முத்திசா தகமென் றிசைத்திடு மேலை
 யிலா ரணமே.

(இ-ள்.) முடி - (மயக்க கசிதமான) கிரீடத்தினை, கலித்து -
 தாரணை செய்து (தரித்துக்) கொண்டு, உலகு ; (ஐம்பத் தாறு

கோடி பூ மண்டலத்தினையும், ஆன் - ஆகி செய்யும்படியான, திரு - ஐசுவரியங்கள் அனைத்தையும், இகழ்த்த - (கசவாம் என) கிந்தித்த (விட்டு): இறைவன் - பாமேசுவானது, மொய் - (வனப்பு) நெருங்கிய, கழல் - (வீர கண்டை அணிந்த திரு) அடி (ந் தாமரை) யின், குடும் - (சொசில்) தரித்துக்கொள்ளும்படியான, கல் - மேம் பட்ட, திருவும் - ஐசுவரியப் பிராப்தியும், படிதனக்கு - பூனோகத் தில் உள்ள மதிதர்க்கு, ஏவல் - அடிமைத் தொழில், செய - செய்கின்ற, பதம் - பதவியின், இகழ்த்த - (தச்சம் என) கிந்தித்து (விட்டு), பாமனுக்கு - பாமேசுவானுக்கு, ஏவல் - ஏவலாதி பணி விடைகளை, செய் - செய்கின்ற, பதமும் - பதவியும், அடைபும் - (கருமாதிசமாக வந்து) பொருத்தகின்ற, கல் - கிருத்த, சைலகன் - ஷட் ச முடைய பதார்த்தங்கள், அனைத்தையும் - யாவற்றையும், இகழ்த்த - (நோஷ முடைய வெள உணர்ந்து) கிந்தித்து (விட்டு), இங்கு - இங் விடத்து, அமலன் - சின்மலனான ஆசாரியாத, கல் - பெருமை யிக்க, சேடம் - உச்சிஷ்டத்தின், ஆகுத்தம் - அருத்த ததம் (ஆகிய இம் முன்றினையும்), இடை - அது - சதா காலமும், திகழும் - விளங்குகின்ற, முத்தி - மோகத்திற்கு, சாதகம் - சாதகமாய், என்று - என, என் இம் - (பெருமையில்) அள வற்ற, ஆணம் - வேதம், இசைத்திடும் - உருகிற்கும். (ஏ-று)

(இ-பு.) உம் காவின், அனைத்தையும் - என்புழி உள்ள உம் - முத் தம்மை. ஏனைய மூன் தம்மைகளும் என்னுப் பொரு ளன. படி தனக்கு - தன் - அ - சாரியைகள். படி - ஈண்டு இட வாகு பெயராய், இடத்தி ஐள்ளோரை உணர்ந்திற்று. எல்ல என்பது, என் - என இடைக் குறைத்து கின்றது. ஆணமே - ஏ - ஈந் தகை. 'திகழும்' என்னும் பெய கொச்சம், 'சாதகம்' என்னும் பெயர் கொண்டது. ஆணம் - எழுலாய், இசைத்திடும் - பய னினை. திருவும் - என்பது முதலிய மூன்றாம் செயப்படு பொருள் அம்மூன்றன்கண்ணும் இரண்ட னுருபு தொக்கு கின்றது.

மூல சித்தி.

15. துர்சிணற் பாரம் பரியமா முறையிற் றுகளற
வழவிலாத் துணிரெம். பர்வெக் குரவன் பாதமே நோக்கிப்
பழதற்ப் புகழ்பண் பதுவு, மரியநற் குரவ னருளறம்
பொருளோ டின்பம்லீ டென்னுமாண் மையதுந், தெரிவுறத்
திகழு முத்திசா தகமாய்ச் செப்புவர் தேய்வொ நிகளே.

(இ-ள்.) ஆரிச இவ் - குற்றம் அற்ற, தல் - நல்ல, பாரம்
பரியம் ஆம் - (குரு) பரம்பரையில் வந்ததாகிய, முறையில் - (முத்தி
சாதக) காட்சத்தில், துணர் அற - (சந்தேக விபரீதாதி) குற்றம் அற
(உண்டாம்), வழவு இவா - கழுவுத லில்லாத (திடமான), துணி
வும் - நம்பிக்கையும், பரிவு உற - அன்பு பொருந்த, குரவன் -
ஆசாரியாத், பாதமே - திரு அடிக்கையே, நோக்கி - ஸ்மரித்து,
பழந அற - (முந ஸ்துதி யாதி) குற்றம் நீங்கும்படியாக, புகழு -
ததிக்கின்ற, பண்பதுவும் - தன்மையும், அரிய - (கிடைத்தற்கு)
அருமையான, தல் - உத்தம மான, குரவன் - ஆசாரியாத், அருள் -
காருண்யமே, அறம் - தர்மம், பொருள் - அர்த்தம், இன்பம் -
காமம், வீடு - மோகம் (ஆசிய நான்கு மாம்), என்னும் - எனக் கரு
தும், ஆண்மையதும் - திறனும் (ஆசிய மூன்றினையும்), திகழும் -
விளங்குகின்ற, முத்தி - மோகாதத்திற்கு, சாதகம் ஆய் - (ஞான வாயி
லாய்ச்) சாதக மாக, தெரிவு உற - (அதிகாரிகள் யாவரும்) அறிந்து
கொள்ளும்படி, தெய்வ - தேவத் தன்மையினை உடைய, ஞானிகள் -
பெரியோர்கள், செப்புவர் - கூறுவார்கள். (எ-று)

(இ-யு.) தக ளற 'அற' என்னும் வினை யெச்சம் அவாய்
சிலையால், 'பெற்ற உண்டாம்' என்னும் பெய ரெச்சம் கொண்
டது. அப் பெய ரெச்சம், 'துணிவு' என்னும் பெயர் கொண்டது.
வழு, 'வழுவுதல்' என்பதன், தல் - விருதியும், உகாச் சாரியையும்,
குறைந்த முத னினைத் தொழிற் பெயர். உம் - மூன்றாம் எண்
னுப் பொருளான. அந்த உம்மைகளுக்கு முன்னே இரண்ட

ஹருபு தொக்கு கின்றது. பாதமே - ஏ - பிரி நிலை. பண்பதவும். அத - பருதிப் பொருள் விருதி. (பொருளோடு - ஒடு - எண்ணுப் பொருளது. அந்த ஒடு இடை நிலைத் தீபக மாய், 'அருள்' முதலிய ஏனைப் பெயர்களோடும் சென் நிலையும். ஆண்மையதம். அத - பருதிப் பொருள் விருதி. ஞாநிகளே - ஏ. நற் நகச. ஞாநிகன் - எழுவாய், செப்புவர் - பய னிலை. துணிவும் - என்பத முதலிய மூன்றும் செயப்படு பொருள்.

சொகுபாங்கத் சித்தி (பிரஹ்ம கீதை 12—16)

16. நேச நேஞ்சினுற் றனக்கது கிளைவல வாயினு
நேயென்றே, தேசி கன்றிரு வள்ளமே செய்துவான்
செரித்திநே குலத்துக்கு, மாச தாசினு மாச்சிர மத்திலே
வழுவினு முலகெல்லா, மேசி வீடினு மறம்புகழ் தகம்பிற்
விழப்பினு மிடரேனும்.

(இ-ள்.) தனக்கு - (என் மானுக்களுவான்) தனக்கு, அத - ஆசாரியர் கூறியது, கிளைவு அள ஆயினும் - தன் கருத்திற்கு ஏற்ற தன் குயினும், செரித்திநே - (தான்) பிறத்திருக்கும், குலத்துக்கு - ஞாநிக்கு, மாசது ஆகினும் - (அதனால்) குற்றம் உண்டாயினும், ஆசிரமத்திலே - (தனது) ஆசிரமத்தில், வழுவினும் - கழுவ நேரினும், உலகு எல்லாம் - லோகத்தார் எல்லாரும், ஏசி வீடினும் - சிந்தித்த(த் தன்னை நீக்கி) வீடினும், அறம் - தர்மமும், புகழ் - சீர்த்தியும், தகம் - தகமும் (ஆகிய இவற்றோடு), பிற - (இன்னும்) ஏனாவதற்கையும், இழப்பினும் - இழந்து விடினும், இடரேனும் - (பிற) துன்பங்கள் (சுகங்கள்) வரினும் (அவற்றினும் உவனியாதது). நேசி - (அதனே) என் யார்க்கம், என்று - எனக்கருதி, நேச - (ருருவின் இஷ்டத்தினைச் செய்பவன் மேலான மோகத்தினை அடைகின்றான் என உணர்ந்து) விருப்பத்தோடு கூடிய, நெஞ்சினும் - மகத்தினும், தேசிகன் - ஆசாரியாத, திரு உள்ளமே - திருக் கருத்தின்படியே, செங்குவான் - செய்து முடிப்பான். (எ-று)

(தி-4.) நினைவு - என்பதன் சுற்றில், காங்க னுருபு தொக்கது. அவ - ஒருவாயிற் பன்மை மயக்கம். உம் - ஏழும் இழிவு சிறப்ப. என்றே - ஏ - கேற்றம். உன்னமே - ஏ - பிரி நிலை. செய்குவான் - கு - சாரியை. செவித்திடும் - இறப்பில் எதிர்வு வந்தமை கால உழுவீனமதி. இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. மாசது - அத - பருதிப் பொருள் விருதி. ஆச்சாமத்திலே - அத்து சாரியை - ஏ - அசை நிலை. அறம், புகழ், தகம், பிற - என்புழி எண் ணும்மை. கன் தொக்கன. மாணக்கன் - தோன்ற எழுவாய், செய்குவான் - பய வரிவை. உன்னம் - செயப்படு பொருள். 'விடினும்' விடினும் என, நீண்

இத மூலத்தில், 12வது அத்தியாயத்தில், 30-31-32-33 வது பாங்கு சுவாக அர்த்தமும், இச் செய்யுளில் அடங்கி வருகிறது.

போத ரத்னாகரம்

17. என்ற னக்கிது வாய்த்தவா றறிதிலே னெம்பிரான் கழற்கேவ, றன்ற னக்குநா னரிது தருவதோ தமியனேற் கேன்றென்று, சென்று றப்பெரு மார்வமு மச்சமுஞ் சேர்தா வடிமைக்க, னரின்றி யற்றுவ தேவலி னியல்பென றிகழ்மறை சொலுமைத்தா.

(இன்.) மைத்தா - குழந்தாய்!, எம் - என் னுடைய, பிரான் - (தலைவா சாகிய) ஆசாரியாத, கழற்கு - திரு அடிகளுக்கு, எவல் தன் தனக்கு - (செய்யும் எவ லாதி) பணிவிடைகளுக்கு, நான் - யான், ஆர் - யார்?, தமியனேற்கு - (தருதி யற்ற) எளியேனுக்கு, இது - இக் (குரு) னைக்காயம், தருவதோ - தருதியாமோ?, என் தனக்கு - அடியேனுக்கு, இது - இக் (குரு) பணிவிடை, வாய்த்த - கிடைத்த, ஆறு - வழி, அறிகிலேன் - (என்ன பாக்கியத்தாலோ?) உணர்ந்தி லேன், என்று என்று - எனக்கருதி, உற - (வணக்கம்) பொருத்த,

சென்று - போய், பெரும் - மிகுந்த, அச்சமும் ஆர்வமும் - பயமும் பக்தியும், செறி தா - பொருத்தம்படி, அடிமைக்கண் - அடிமைத் தாக்கத்தில், தின்று - இருந்த, இயற்றுவது - 'அவர் எண்ணப்படி' செய்வது, எவலின் - எவ் வாதி பணிவிடையின், இயல்பு - தன்மை, என - என்று, கிகழ் - விளங்காநின்ற, மறை - வேதம், சொலும் - கூறும்.

(எ-று.)

(இ-யு.) என் நனக்கு - தன் - அ - இரண்டும் சாரியைகள். எம் பிரான் - எம் - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். எவல் தன் நனக்கு - தன் - தன் - அ - மூன்றும் சாரியைகள். ஆர் - யார் என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் திரிபு, அது தன்மை யிடத்த வந்தமை புதியன புருத்தல். தருவோ - ஓ - எதிர் மறை. எவல் - இது ஆத்த மாதி வினைப் பணிகளுக்கு உபலக்கணம். ஆர்வமும், அச்சமும், உம் - இரண்டும் என்னும் பொருளன. இயற்றுவது தொழிற் பெயர். தான் - தோன்ற எழுவாய், அறிகிலேன் - பய னிலை. ஆறு - செயப்படு பொருள். தான் - எழுவாய், ஆர் - பய னிலை. மறை - எழுவாய், சொலும் - பய னிலை, இயற்றுவது - செயப்படு பொருள்.

18. கிரம்பெற கோ டாமுன்னீ ராட னின்றிட விடுத்தல்தான் கிடத்த, ஹந்தமுன் ஹரங்க வுண்ணுமுன் னுண்ட ஹரையென வுரையாம வுரைத்த, ஹம்பழி யேவர்க்குங் கூறுத லருளா ததசேய்த லருளிய பணியை, மறத்தன னென்றல் குருவலாற் றேய்வ மதித்தல்சேய் பவன்மக னல்லன்.

(இ- கிறு - தாமமை மாதி கு - பெற - பொருத்த, கீர் - (நதி மாதி) ஐவத்தில், ஆடா முன் - (குரு) ஸ்காநம் செய்வ சற்கு முன்னர், கோ - (தான் அக் நதி மாதி) ஐவத்தில், ஆடல் - ஸ்காநம் செய்தலும், தின்றிட - (ஆசாரியர்) கிற்க, தான் - தான், இருத்தல் - உட்காங்கிருத்தலும், கிடத்தல் - படுத்துக்கொள்ளு

தலம், உதக்கு முன் - (குரு) நித்திரா செய்கதற்கு முன்னர், உதங்கல் - (தான்) நித்திரா செய்தலும், உண்ணு முன் - (குரு) போஜனம் செய்கதற்கு முன்னர், உண்டல்-தான்' போஜனம் செய்த லும், உரை என - சொல் என்று, உரையாமல் - (குரு) சொல்லா திருக்க, உரைத்தல் - (தான்) சொல்லுதலும். அறம் - (குருவின் பேரில்) வசை கலியினையும் (அறம் பாடல்), பழி - கிந்தையினையும், எவர்க்கும் - (உலகத்தி லுள்ள) யார்க்கும், கூறுதல் - சொல்லுத லும், அருளாதது - (குரு) ஆக்குபிக்காதவற்றை, செய்தல் - செய்த லும், அருளிய - "குரு" ஆக்குபித்த, பணியை - கைங்கர்யங்களை, மந்தனன் - மந்த்ருவிட்டேன், என்றல் - எனக் கூறுதலும், குரு அவால் - குருவே அல்லாமல், தெய்வம் - கடவுள், மதித்தல் - வேறு உண் டெனக்) கருதுதலும், செய்பவன் - (ஆகிய இப் பத்தினை யும்) இயற்றபவன், மகன் - (சன்) மாணுக்கன், அல்லன் - ஆகான்.

(இ.ப.) நீரால் ஆதி தொழிற் பெயர்கள் பத்தின் இறுதி யிலும் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. அருளாதது - வினையா லினை யும் பெயர் செய்பவன் - வினையா லினையும் பெயர். செய்பவன் - எழுவாய், அல்லன் - பயனிலை.

போதாமிர்தம்

19. அருளறமங் கறைந்திதே லறமலா துரைத்த லறைபோழுதி லிடையுரைத்த லகங்கரித்தங் குரைத்தல், பொருளறிவு தானுரைத்தல் பொருளல்லா துரைத்தல் புன்கோட்டி கொண்டுரைத்தல் பொடிவனவங் குரைத்தல், விருளுறமச் செவிசொல்ல வேவலிசைத் திதே விடமறியா திறையருளிச் செயலுரைத்தல் வினவல், தேருளுறநற் குருகீர்த்தி யல்லதுபா டிதேல் தேசிகன்றன் சங்கிதியிற் நீரவிடு மிலையே.

(இன்.) அங்கு - குரு சங்கீதியில் (அவர் உத்தர வின்) அருள் - (ஜீவ) காருண்யத்தினையும், அறம் - தர்மத்தினையும், அறைந்திடுதல் - கூறுதலும், அறம் அலாத - தர்மம் அல்லாதவற்றை, உரைத்தல் - கூறுதலும், அறை பொழுதில் - (குரு) உபதேசிக்கும் காலத்தில், இடை - மத்தியில், உரைத்தல் - கூறுதலும், அகங்கரித்து - (தன்னைப் பெரியவனாகக் கருதிக்) கொள்வித்து, உரைத்தல் - கூறுதலும், பொருள் அறிவு - அர்த்த ஞானத்தினை, உரைத்தல் - (குருவுக்கு) கூறுதலும், பொருள் அல்லாத - அர்த்தம் உடையவை அல்லாத வாக்கியங்களை, உரைத்தல் - (குரு சங்கீதியில்) கூறுதலும், புன் - இழிவான, கோட்டி கொண்டு - பரிசாகக் கொண்டு, உரைத்தல் - கூறுதலும், பொடிவன - நிலையில்லாத வார்த்தைகளை, உரைத்தல் - கூறுதலும், இருள் உறம் - மயக்கம் பொருந்திய (வார்த்தைகளை), அச்செவி - குரு காதில், சொல்லல் - கூறுதலும், ஏவல் - (குருவினைக்) கைக்கர்யம் செய்யும்படி, இசைத்திடுதல் - கூறுதலும், இடம் - (தக்க சபா) இடங்களை, அறியாத - தெரியாத, இறை - குருவை, அருளிச் செய - அறக்கிரகம் செய்யும்படி, உரைத்தல் - கூறுதலும், வினவல், (சந்தேகத்தைக்) கேட்டலும், தெருள் உரு - ஞானத்தினை யுடைய, கல் - உத்தம, குரு - ஆசாரியாத, கோத்தி - புகழ், அல்லது - அல்லாததை, பாடிடுதல் - கோத்தித்தலும் இவை - (ஆசிரிய) இப் பதின் மூன்றையும், தேசிகன் - ஆசாரியாத, சங்கீதியில் - சங்கீதாசனத்தில், நீர - அத்தியந்தம், விடும் - (சந்தேகம்) விட்டுப் பார்ப்பான்.

(எ-உ)

(இ-பு) 'அறம் அல்லாத உரைத்தல்' என நிற்கவேண்டியது, இடைக் குறைத்த 'அலாத' என்னும் அஃறிணைப் பலவின் பாத் பட்டர்க்கைக் குறிப்பு வினையா வினையும் பெயரின் சுற்ற அகரம் குறைத்து, 'அல்லாத துரைத்தல்' - என நின்றது. 'பொருள் அல்லாத துரைத்தல்' என்புறியும், மேற் குறித்த வாறே கொள்க, அறிவு நான் - நான் அனை நிலை. 'அகங்கரித் தங்கு' 'பொடிவன வங்கு' என்புறி, அங்கு - இரண்டும் அனை நிலைகள். 'இருளுறு மச் செவி' என்புறி, 'இருளுறம் வார்த்தைகள் அச்செவி' - என, வார்த்தை

கள் என்னும் சொல், இடையில் சொல் வெச்சத்தால் வருவிக்கப் பட்டது. செவி சொல்லல் - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. துச்சைத்திடுதல் - இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. 'அல்லது பாடிடுதல்' என்புழி, 'அல்லது' என்பது குறிப்பு வினைபா லீணையும் பெயர். தேசிகள் தன் - தன் - சாரியை, இவையே - ஏ - ஈற் தசை. ஈற் சீடன் - தோன்றா எழுவாய். விடும் - பய னிலை, இவை - செயப் படு பொருள்.

போதாயிர்த

21). வெஞ்சொலும் கடுஞ்சொலும் விரைந்த சொல்ல தும்
வஞ்சமும் பழுதுடன் மாறு கூறலும்,
பஞ்சிடு மூலகியல் பயனில் வாசகம்,
தஞ்சந் யகன்றன்முன் தவிர வேண்டுமால்.

(இ-ள்) வெம் - கோப மான, சொலும் - வார்த்தையும், கடும் - கடுமை யான, சொலும் - வார்த்தையும், விரைந்த - விரை வான, சொல்லதும் - வார்த்தையும், வஞ்சமும் - வஞ்சக வார்த்தையும், பழுது - குற்ற வார்த்தையும், மாறு - விசேத வார்த்தையும், கூற லும் - (ஆகிய இந்த ஆறினைச்) சொல்லுதலும், பஞ்சிடும் - துன்பத் தை புண்டுபண்ணும், உலகு - இவ் வுலகத்தின், இயல் (வாசகம்) தன்மையினை (க் குறித்த வார்த்தையும்), பயன் இல் - பிரயோஜனம் இன்றிய, வாசகம் (கூறலும்) - சொல்லும் (ஆகிய இந்த இரண்டி னைச் சொல்லுதலும்), தஞ்சம் - சாணாகதி யாக உள்ள, நாயகன் - ஆசாரியாத, முன் - சங்கீதியில், தவிர வேண்டும் - (அக்தியந்தம் செய்யாதிருக்கும்படி நன் மாணாக்கன்) நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும். ()

(இ-பு.) உம் - ஐந்தாம் எண்ணுப் பொருளான. சொல்லதும் - அது - பருதிப் பொருள் விருதி, வஞ்சம் - பழுது - மாறு - என்னும் பண்புப் பெயர்கள், அப் பண்பை உணர்த்தும் சொற்களை ஆகு பெயரால் உணர்த்தின. பஞ்சி - இடும் - என நிற்க வேண்டிய விடத்து, பஞ்சி - என்பதன் ஈற்று இகரம் குறைத்து, பஞ்சிடும்

என நின்றது. பஞ்சி ≈ வருத்தம், அல்லது, துன்பம். வாசகம் - என்பதனை, உலகியல் - என்பதனோடும் ஒட்டிப் பொருள் கொள்க. கூறலும் - என்பதனை, வாசகம் - என்பதனோடும் இணைக்க. நாயகன் தன் - தன் - சாரியை. உடன் - ஆல் - அசை நிலைகள். நன் மாணுக்கன் - தோன்ற எழுவாய், தவிர வேண்டும் - பயனிலை. கூறல் - செயப்படு பொருள்.

பொத சித்தி

21. ஆதஞ் சயகம் வாகக மிதியடி யத்திரங் குடையோடா பரண, மீதுவண் டயிலங் குளியோடு பூச்சந் தகமுதன் மேலியங் கிதே, லோதுபல் லுருஞ்ச லோண்பதம் விளக்க லுரைத்தலெற் றிலுதின லிவைதா, மாதிநற் குரவ னரியசந் நிதிய லடியவ ரறவிநே தொழிலே.

(இ-ள்.) நல் - நல்ல, குரவன் - ஆசாரியாத, அரிய - அருமை யான, சகந்தியல் - சகந்திரகந்தில், அடியவர் - மாணுக்கர், அற - அத்தியந்தம், விடும் - விடத் தக்க, தொழில் - செயல்கள், ஆசகம் - ஆசை (த திருத்தலும்), சயகம் - படுக்கை (யிற்படுத்தலும்) வாககம் - ஊர்தி (ஊர்தலும்), மிதி அடி - பாதாலை (இடுதலும்), அத்திரம் - பாணம் (தாக்குதலும்), குடை - (குடை பிடித்தலும்) ஆபரணம் - பணி (அணிதலும்), மீது - (சீர்த்தின்) மீது, உண் - உண்டா யான, கயிலம் - வதலம் (செய்க்கு), குளி - குளித்தலும், மேல் - விரும்ப (ஆம்பா யாக), பூ - புஷ்பம், சந்தநம் - சந்தநம், முதல் - முதலியன, இடுதல் - அணிதலும், ஒது - சொல்லாநின்ற, பல் - பலிலை, உருஞ்சல் - உருஞ்சதலும், ஒண்(மை) - ஒள்ளிய, பதம் - காலை, விளக்கல் - நழுவுதலும், உரைத்த - (அடியவர்க்கு) உரை தென ஆன்றோர் கூறிய, வெற்றிலை - தாம்பூலத்தினை, தினல் ஆதி - அருந்தலு முதலிய, இவை - இவை (பதின் மூன்று) களாம்.

(எ-று)

(இ-பு.) ஆதகம் முதலியவற்றின் உபயோகத்திற்கு ஏற்ற மேல் வேறு தொழில்கள், இதைல் என்பதனை, உப லக்கணமாகக் கொண்டு வருவிக்கப்பட்டன. ஒடு - இரண்டும் எண் ணிடைச் சொற்கள். 'முதல்' என்னும் அஃறிணைப் பலவின்பாற் படர்க்கைப் பெட ிந்து அகாம் குறைத்து, 'முதல்' என நின்றது 'மேலியங்கு' - 'இவைதாம்' - என்புழி, அங்கு - தாம் - இரண்டும் அசை நிலைகள். தொழிலே - ஏ - ஈற் றசை. ஆதி என்பதனை, தினவாதி யிவை - என் அக்யயித்துக் கொள்க. தொழில் - எழுபாய், இவை - பய நிலை.

மேய்ந் நேறி விளக்கம்

22. இறைவன்முன் பசிங்கித மாகவந் திதே லிட்டவே டத்தினே டீண்தல், கறைபுறுஞ் சாயை யிறைவன்மேற் பதேல் கடவுளி னிழறன்மேற் பதே, வுறைதரு தலத்தின் மேலிருந் திதே வுளமுக முகுளமா யிருத்த, லறைதரு மமல னரியசந் நிதியி லடியவ ரறவிநே் தொழிலே.

(இ-ள்.) அறை தரும் - (சகா சொரூபமாக வேதம்) கோஷிக் கின்ற, அமலன் - நின்மல (ஆசாரிய)ரது, அரிய - (கிடைத்தற்கு) அருமையான, சங்கிதியில் - சங்கிதாகத்தில், அடியவர் - மாணுக்கர், அற - அத்தியந்தம், விடும் - விடத் தக்க, தொழில் - செயல்கள், இறைவன் - ஆசாரியரது, முன்பு - சங்கிதியில், அசிக்கிதம் ஆக - சக்தம் இன்றி, வந்திடுதல் - அணுகுதலும், இட்ட - (வெளிச் செல்வத்) தரித்த, வேடத்தினேடு - (குல்லாய், சட்டையாதி) வேஷத்தோடு, அணைதல் - கூடுதலும், கறை - குற்றம். உறம் - பொருந்தி யிருக்கின்ற, சாயை - (தனது) சிழில், இறைவன் - ஆசாரியர், மேல் - மீது, பதேல் - பொருந்தும்படி செய்தலும், கடவுளின் - ஆசாரியரது, சிழில் - சாயை, தன் - (மாணுக்கனாகிய) தனது, மேல் - (சீரத்தின்) மேல், பதேல் - பொருந்தும்படி செய்தலும்,

உறை தரு - (ஆசாரியர்) இருக்கின்ற, தலத்தின் மேல் - இடத்தினின்றும் மேலான இடத்தில், இருந்திடுதல் - இருத்தலும், மனம் - மன மாகிய, முகம் - இடம், முருளம் ஆய் இருத்தல் - (ஆசாரியரின் வாக்கைக் கிரகிக்கக் கூடாத வாறு அநாதம் விஷயத்தில்) குவித்து, அல்லது, கூம்பி யிருத்தலும் ஆகிய (இவை ஆறு மாம்.)

(இ-பு.) வந்திடுதல் - இருந்திடுதல் - இடு இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விருதி. படுதல் - என்னும் தன் வினை இரண்டினையும், படுத்தல், எனப் பிறவினை யாக்கிக் கொள்க. உறை தரு - அறை தரு - குரு - இரண்டும் துணை வினைகள். உள முகம் - பண்புக் தொகை. தொழிலே - ஏ - ஈற் தகை. தொழில் - எழுவாய். (அவாய் நிலை மால்) பெற்ற ஆம், பய னிலை.

ஞாக சித்தி

23. போற்றுகை தவிர்த னைன் பொருளினைப் புசித்த லீதல், தாற்றுத றேடந் தன்னைச் சொன்னவை மறுத்தல் பொய்கள், சாற்றுதல் குலமும் கல்வி தகத்தபி மாமும் பண்ணன், மாற்றுதல் கோடுத்த றன்னை மற்றிவை குருவோ டாகா.

(இ-ள்.) போற்றுகை - (ஆசாரியரைத்) தோத்தரித்தலை, தவிர்தல் - செய்யாதிருத்தலும், நாதன் - ஆசாரியரது, பொருளினை - திரவியத்தினை, புசித்தல் - அதுபவித்தலும், ஈதல் - (அதினைத்) தாகம் கொடுத்தலும், தோடம் தன்னை - (ஆசாரியரது) தோஷத்தினை, தாற்றுதல் - (பலர் அறியச்) சொல்லுதலும், சொன்னவை - (குரு) ஆளுகைகளை, மறுத்தல் - மறுதலித்தலும், பொய்கள் (குரு வினிடத்தில்) பொய் வார்த்தைகளை, சாற்றுதல் - சொல்லுதலும், குலமும் - (மாணக்கன்) குலத்திலும், கல்வி - வித்தையிலும், தகத்து - திரவியத்திலும், அபிமாகம் - (தான் குருவினும் மேலானவன் என னும்) அபிமாகம், பண்ணல் - செய்தலும், கொடுத்தல் தன்னை

(குருவிற்குப் பிற சீட சாதியோர் கொடுக்க வேண்டியன) கொடுத்தலை, மாற்றுதல் - தவிர்த்தலும் (ஆகிய), இவை - இவ் வெட்டு வித விவகாரங்களும், குருமோடு - ஆசாரியமோடு, ஆகா - (மாணாக்கன் வைத்துக் கொள்ளத் தக்கவை.) அல்ல.

(இ-பு) பொருளின - இன் - சாரியை. தோடந் தன்னை - கொடுத்தல் தன்னை, தன் - இரண்டும் சாரியைகள். குலமும் - உம் - எண்ணிடைச் சொல், அதனைக், கல்வி - தகம் - என்பவற்றோடும் இயைத்துக் கொள்க. தந்தது - அத்து - சாரியை, மற்று - அசை நிலை. இவை - எழுவாய்-, ஆகா - பய நிலை.

தத்துவ சரிதை

24. கீரிடத் திணுகிசி யிருளி டத்தினு நெறிகணிற் பயமுறு மிடத்துஞ், சீரூட் குரவன் முன்புசே விப்பான் றிகழ்ந்தமற் றுளநெறி யவற்றிற், பேரூட் குரவன் பின்புசே விப்பான் பிறிதோரு சிந்தையற் றிறைவ, ஞாந்திடுக் கழலிற் சாயைபோன் முன்பின் றாய்விடா ரன்பினுத் தமரே.

(இ-ள்.) கீரிடத்திலும் - ஜல முள்ள விடத்திலும், கிசி இருள் இடத்திலும் - அத்தியந்தம் இருள் அடர்ந்த இடத்திலும், நெறிகணில் - மார்க்கங்களில், பயம் - பீதி, உறு மிடத்தும் - அடையும் படியான விடத்தும், சீர் - சிறப்பினை உடைய, அருள் - ஞான, குரவன் - ஆசாரியருக்கு, முன்பு - முன்னர், சேவிப்பான் - (மாணாக்கன் சென்று) ஊழியஞ் செய்வான், திகழ்ந்த - (முற்கூறப்பட்ட டனவாய்) விளங்காகின்ற, அவற்றின் - அம்மார்க்கங்களினும், மற்று - அக்கிய மாக, உன் - உன்ன, நெறி - மார்க்கங்களில், பேர்மிருந்த, அருள் - அருளின யுடைய, குரவன் - ஆசாரியருக்கு, பின்பு - பின்னர், சேவிப்பான் - (மாணாக்கன் சென்று) ஊழியஞ் செய்வான், பிறிது - (இக்கனம்) வேறு, ஒரு சிந்தை - ஒரு எண்ண

மும், அம்ம - இன்றி, இறைவனார் - ஆசாரியரின், திரு - அழகிய, கழலில் - திரு அடிகளில், சாயை - (கமது தேகத்தின்) கிழல், போல் - போல, முன் - (சில விடத்து) முன்னும், பின் ஆய் - (சில விடத்து) பின்னும் ஆகி (இருந்து சேவித்து), உத்தமர் - உயர் ஸுடைய மாணுக்கர்கள், அன்பின் - பக்தியினால், விடார் - (தம் குரு வீண) விட்டு நீங்கார். (எ - ம)

(இ-ப.) உம் - மூன்றாம் எண்ணுப் பொருளான. மற்று, பிரிது - என்னும் பொருளது. அவற்றின் - இன் - ஐந்த னுருபு. அது ஈண்டு, “மண் ணுவகின் வேறு வின் ணுவகம்” என்றும் போல வேற்றுமைக் கெதிர்ப் பொருளில் வந்தது. அன்பின் - இன் - சாரியை. ஏ - ஈற்றைச். உத்தமர் - எழுமாம், விடார் - விடாநிலை, குரு - செயப்படு பொருள்.

மூல சித்தி

25. தன்னு ளத்தெழு தீங்குத யுயகன்,
முன்னு ளைத்தினி மேன்முனா யாவகை,
சொன்ன வப்பரி சேகட வேண்டலா,
வன்ன வப்பதி விட்டகல் வானலன்.

(இ-ள்.) தன் - (தன் மாணுக்கன்) தனது, உளத்து - மனத் தின்கண், எழு - உண்டாகின்ற, தீங்கு - குற்றங்களோ, தன் - தன் னுடைய, காயகன் - ஆசாரியரது, முன் - சங்கீதியில், உரைத்து - கூறி, இனிமேல் - இன்னும், முனையா வகை - (தீங்குகள்) உண்டா ளாதபடி, சொன்ன - (குரு) உபதேசித்த, அப் பரிசே, அக்கக் கிரம மாகவே, கடவேண்டலால் - (அத் திங்கின் பீறுக்கச்ச) தகித்தல் செய்ய வேண்டி யிருத்தலினால், அன்ன - அத்தகைய ஆசாரியர் இருக்கும்படியான, அப் பதி - அவ் ஆரை, விட்டு - விட்டு, அகல் கான் - நீங்குபவன், அவன் - ஆகான். (ஆசாரியர் வசிக்கும் ஊரை விட்டு நீங்காது தேகச் சாயை போல் மாணுக்கன் இருக்க வேண் டும் என்றபடி.)

(இ-பு.) உளத்து - அத்து - சாரியை. பரிசே - ஏ - பிரி நிலை. அல்லன் - என்பது, 'அவன்' என இடைக் குறைந்த கின்றது. கன் மாணுக்கன் - தோன்றா எழுவாய், அகல்வா னலன் - பய னிலை பதி - செயப்படு பொருள்.

சமயாசாரம்.

26. தநவாக் காய முயிர்முன்றுந் தலைவற் கீந்தங் கிவைகெடினு, மநவாக் காய கன்மத்தால் வணக்கங் கேடாத மநத்தராய், நினைவாக் காய மட்டாங்க நோப்ஞ் சாங்க சிட்டாங்க, மெனநால் வணக்கஞ் சிராங்கமுட னிறையாற் பிறவி யறவோர்க்கே.

(இ-ள்.) தலைவர்க்கு - குருவுக்கு, தநம் - 'தம்' பொருள் (சம்பத்து), மா காயம் - தூல சரீரம், உயிர் - பிராணன், மூன்றாம் - (ஆகிய) மூன்றினையும், ஈந்து - தத்தம் செய்து, இவை - இம் மூன் றும், கெடினும் - நாசம் உறினும், மநம் - மநமும், (வாக்கு) - வாக் கும், காயம் - சரீரமும் (ஆய முக் காணங்களின்), கன்மத்தால் - கிரியைகளினால் ஆய, வணக்கம் - வழிபாடு, கெடாத - நீங்காத, மநத்தர் ஆய் - சித்தை புடையவர்களாய், நினைவா - (குருவின்) நினைவு (திரயநம்) உடையவர்களாய், காயம் - சரீரத்தால் செய்கின்ற, அட்ட அங்கம் - அஷ்டாங்கமும், நோர் - ஒழுங்கான, பஞ்ச அங்கம் - பஞ்சாங்கமும், சிட்ட அங்கம் - திரி யங்கமும், சிர அங்கம் - சிராங்க மும், என - என்று, நால் - நான்கு விதமான, வணக்கம் - வழிபாடு, இறையால் - குருவிலால், பிறவி - ஐகந (மாண ரூப சம்சார)த்தின், அறவோர்க்கு - நீங்கப் பெறுவோராகிய நன் மாணுக்கர்க்கு (உள வாய்).

(இ-பு.) மூன்றாம் - உம் - முற்றும்மை. ஈந்தங்கு - அங்கு - அசை நிலை. கெடினும் - உம் - எதிர்மறைப் பொருளது. மநவாக் காய கன்மத்தால் - என்புழி, மநம்; வாக்கு, காயம் என்பன ஈறு

குறைந்த நின்று. மகத்தர் - குறிப்பு வினையா வினையும் பெயர், அத்து - சாரியை. நினைவா - நினைவு + ஆ - ஈண்டு, 'ஆ' என்பது, 'ஆக' என்னும் வினை யெச்சத்தின் ஈது குறைந்த விகாசச் சொல். அது அவாய் நிலையால் பெற்ற, 'செய்கின்ற' என்னும் பெய் சொச்சக் கொண்டது. ஏ - ஈற்றகை. வணக்கம் - எழுவாய், அவாய் நிலையால் பெற்ற உனவாய் - பயனிலை. உடன் அகை.

நிலை, இரு காம், இரு கண்ணம், முகவாய், இரு புயம் ஆகிய இவை அங்குட அங்க மாம். நிலை, இரு காம், இரு முழத் தான் ஆகிய இவை பஞ்ச அங்க மாம். நிலை, இரு காம் ஆகிய இவை திரி அங்க மாம். நிலை சிவ அங்க மாம். என நான்கு வித கமஸ்காரத்தின் உணர்ச்சி. இதற்கு உதாரணம் - சிவ தருமோத்திரம்,

“வலஞ்செய்து தண்டனை மானவிதி முறைதழுவத்
தலத்தன்னிற் பணித்தெழுத நிலைகாமற் நிருகன்னத்
துவங்குமுக வாய்புயங்க செனும்மெட்டுத் தோயமலி
ரிவங்குசிரம் காழுதந்தா செனும்மைத்து விவங்குறவே.”

என மத்தம் வருவனவற்றைக் காண்க.

மூல சித்தி.

27. சென்றபோ திறைவன் நீருவடித் தலத்தே
சிறத்தபஞ் சாங்கவட் டாங்க, மொன்றவே வணங்கி யொப்
பிலா னுகளை யுளமது நிறையவே பருகிப், பின்னர்ப்
பரிசே விடைகொளும் பொழுதும் வணங்குக பேரியவன்
முகப்பே, நின்றநெக் குகித் தன்றன்வா யாரத் துதிப்பது
நீதியன் பருக்கே.

(இன்.) சென்ற - மாணக்கன் (தன் குரு சந்தியில்) கிட்டிய,
போது - காலத்து, இறைவன் - ஆசாரியரின், திரு அடி தலத்து -
அதிகப பாதங்க ளிடத்து, சிறத்த - (வெளி வழி பாட்டிற்கு இன்றி

(மாமாத) சிறப்பினை உடைய, பஞ்ச அங்கம் - ஐந்து அவயவங்
களும், அட்ட அங்கம் - எட்டு அவயவங்களும், ஒன்ற - (பூமியில்)
பொருத்தும்படி, வணங்கி - வழிபட்டு (பஞ்சாங்க அஷ்டாங்க நமஸ்
காரங்களைச் செய்து என்றபடி), ஒப்பு இலான் - (உவமித்தற்கு)
உவமை (உலகத்தில் எதுவும்) இவ்வாத ஆசாரியாத, அருளை -
அறுக்கிரகத்தினை, உளம் - மகத்தின்கண், கிறைய - பூரண மாக,
பருகி - உட் கொண்டு (பெற்று என்றபடி), பின்னர் - பின்பு,
விடை - விட்டுப் போதற் குரிய ஆக்கொயினை, கொளும் - (குருவி
விடை மிருத்து பெற்றுக்) கொள்ளுகிற, பொழுதும் - சமயத்திலும்,
அப் பரிசே - முன் செய்த பிரகாரமே, வணங்குக - (அஷ்டாங்க
பஞ்சாங்க) நமஸ்காரங்களைச் செய்க, அன்பருக்கு - பக்தி யுடைய
மாணுக்கர்கட்கு, பெரியவன் - குருவினது, முகப்பு - சங்கீதியில்,
நின்று - (வணக்கத்துடன்) நின்று, நெக்கு - (மனம்) நெகிழ்ச்சி
டையும்படியாக, உருகி - உருக்கம் உற்று, தன் - தமது. வாய் ஆ-
வாய நிறைய, துதிப்பது - தோத்திரம் செய்வது, நீதி - முறைமை
யாம்

(இ-யு.) பரிசே - ஏ - தேற்றம், வினைய ஏகாரம் ஐந்தும்
அஷ்டக நிலைகள். உளமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி. பொழு
தும் - உம் - இறந்ததுதழீஇய எச்சம். தன் நன் - தன் - சாரியை
'தம்' என நிற்க வேண்டுழித், 'தன்' - என நின்றமை, பன்மை
யில் ஒருமை மயக்கம். துதிப்பது - எழுவாய். நீதி - பய விலை.

மேய்ந் நெழி விளக்கம்.

28. குரவனார் தீர்த்து மொழிவன வெல்லாங் குருநா
மாகவோ திகே, தெரியுமா றரிய ஞானகோ சத்தைத் தெரிந்
திடி னேதேத்தலிழ்த் திறைமு, னரியவா தகத்தில் வைத்
திறை யருட்டாள் வணங்கியங் கதன்பயன் கேட்டாங்,
சூரியகோ சத்தைக் கட்டிநா யகன்று ளொப்பற வணக்குத
லொழக்கே.

(இ-ள்.) குாவனார் - ஆசாரியர், தீர்த்து - (சந்தேக விபரீதக் களை) நீக்கி, மொழிவன - உபதேசிக்கத் தக்கன, எல்லாம் - யாவையும், குருதரம் ஆக - குருவினிடமாகவே, ஒதிடுக - படிக்குக தெரிந்திழன் - (அவ் வேதம் முறையை விசாரித்தப்) பார்ந்து மிடத்து, தெரியும் - (சீடன் பொருள்) விளங்கும், ஆற - விதம், அரிய - (அரிதற்கு) அருமையான, ஞாந கோசத்தை - ஞாந சாஸ்திரத்தினை, எடுத்த - எடுத்து, அவிழ்த்து - (கட்டு) அவிழ்த்து, இறை - குருவின், முன் - முன்னர், அரிய - மேன்மை யான, ஆக நத்தில் - பீடத்தில், வைத்து - வைத்து, இறை - ஆசாரியரின், அருள் - கிருபையினை யுடைய, தான் - திரு கடிக்கலை, வணங்கி - (அஷ்டாங்க) நமஸ்காரம் செய்து, அதன் - அந் தூலினது, பயன் - அர்த்தத்தினை, கேட்டு - (ஏகாகிரத்துடன்) - சிரவணம் செய்து, உரிய - (தான் கட்டுதற்கு) உரித்தா யுள்ள, கோசத்தை - (அச்) சாஸ்திரத்தினை, கட்டி - கட்டி (வைத்துக் கொண்டு), நாமகள் - ஆசாரியரின், தான் - திரு கடிக்கலில், ஒப்பு அற - சமாளம் அற (சிறப்பாக), வணங்குதல் - (மீண்டும்) நமஸ்கரித்தல், ஒழுக்கு - முறையாம். (எறு)

(இ-ய) மொழிவன - தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயர், அக்கு - ஆங்கு - அசை நிலைகள். ஏ - நற் றசை. மாணுக்கன் - தோன்றா எழுவாய், ஒதிடுக - பய னிலை. வணங்குதல் - எழுவாய், ஒழுக்கு - பய னிலை.

தத்துவ போதம்.

29. எப்படிக்கீழ் மவர்களே யெனினு மீனாபுரத்தடைத்தலர் தம்மை, யப்பரம் பரம னென்றளத் துணர்க வயன்முதன் மூவரே யெனினு, மெய்ப்பட விறைவன் நிருவன மிலதேன மீண்டுபா ராதுகை வீகே, செப்பிட விறைவன நிருவகு னிறைந்த கீடரா சாரகன் கீதுவே.

(இ-ள்.) எப்படி - எவ் வித, சீழாமவர்களே - தாழ்வாகியவர்
களே, எனினும் - ஆயினும், இறை - ஆசாரியர், உளத்து - (தம்)
மகத்தின்கண், அடைத்தவர் தம்மை - விருப்பத்தோடு கருதியவர்
வினை, அப் பரம் பரமன் - அந்த மேலான பரமேசுவரன், என்று -
என, உளத்து - மகத்தின்கண், உணர்க - (சீடர் அறியக் கடவர்,
இறைவன் - ஆசாரியரது, திரு உணம் - திவ்விய கருத்து (விருப்பம்)
மெய்ப்பட - உண்மை யாக, இவதேவ் - இவ்வாதிருக்குமாயின்,
அயன் - பிரஹ்ம தேவன், முதல் - முதலிய, மூவரே - மும் மூர்த்தி
களே, எனினும் - ஆயினும் (அவர்களை அவர்கள்) மீண்டு - திரும்பி,
பாராது - நோக்காது, கை விடுக (அத்தியந்தம் விட்டு) விடக் கடவர்,
செப்பிட - (பாவரும் விபந்து) கூடும்படியாக, இறைவன் - குருவி
னது, திரு அருள் - மேன்மையான அதுக்கிரகம், நன்கு நிறைந்த -
பரிபூரணமாக உள்ள, சீடர் - (சற்) சிஷ்யர்களின், ஆசாரம் -
ஆசாரம், இது - இவை யாம். (எ-று)

(இ-ப) அவர்களே - மூவரே. ஏ - இரண்டும் தேற்றம்.
'அவர்களே எனினும்', உம் - இழிவு சிறப்பு, அடைத்தவர் தம்மை
தம் - சாரியை, 'மூவரே எனினும்' - உம் - உயர்வு சிறப்பு. செப்பிட,
என்னும் வினை எச்சம், 'நிறைந்த' என்னும் பெய ரெச்சக் கொண்
டது. 'இவையே' - என நிற்க வேண்டிய விடத்து, 'இதுவே' என
நின்றமை, பன்மையில் ஒருமை மயக்கம். ஏ - ஈற்றைச். நன்
மாணுக்கன் - தோன்றா எழுவாய், உணர்க - பய னிலை. நன் மாணுக்
கன் - தோன்றா எழுவாய், விடுக - பய னிலை. சீடாசாரம் - எழுவாய்,
இது(வே) - பய னிலை.

சிவப் பிரகாச தரிசகம்.

30. இப்பரி இறைவன் நிர்ருவுளம் பிழையா திலங்கிய
வேவலின் வலியா, லெப்பரி கள்ள சித்திகள் வலிக
னிகைந்திடா நிற்குமங் கவர்பா, லப்பரி செல்லாச் சித்தியும்

வந்தா லகக்தையும் வியப்புமே வாமே, தப்பற வேமையா
டம்பிரா னேவற் றன்மையென் றருளினைப் பணிவாம்.

(இன்.) இப் பரிசு - இவ் வரது, இவங்கிய - (சுவா சொருபமாக) விளங்கிய, இறைவன் - ஆசாரியாத, திரு உளம் - திருக் கருத்திற்கு மழையாத - மாறுபாடின்றிச் (செய் துள்ள), வவலின் - (சுதர் வித) பணிவிடைகளின், வலியால் - சாமர்த்தியத்தினால், எப் பரிசு உள்ள- எவ் வாராய, சித்திகள் - (அஷ்ட) சித்திகளும், வலிகள் - (சாபாறுக் க) சாமர்த்தியங்களும், அவர்பால் - (முற் றானைத் துள்ள) அந்தப் பத்ம பாதாதி மாணுக்கரிடத்திலும், இலகத்திடாநிற்கும் - பொருந்தி யிருந்தனவோ, அப் பரிசு - அவ் விதம், எவ்வாச் சித்தியும் - சர்வ சித்திகளும் (வலிகளும்), உந்தால் - (குரு பணிவிடையினால் மெக்குச்) கிடைக்கு மாயின், அகந்தைய - (அதனால் மெக்குச் சித்திகள் உண்டாயின என்று கருதி) கர்வத்தினையும், வியப்பும் - தற் புலழ்ச்சியும், மேலே - பொருந்தாமல் (அவை), எமை - அடி மேமை, தப்பு அற - குற்றம் நீங்க, ஆள் - ஆட்கொண்ட, தம்பி ரான் - குரு மூர்த்தியின், வவல் - பணிவிடைகளின் (பய னாய), தன்மை - தன் மரம், என்று - எனக் கருதி, அருளினை - (குரு) கிருபையினை (க் குறித்த), பணிவாம் - மமஸ்கரிப்பாம். (ஏ-ற-

(இ-ய.) செய்திடாநிற்கும் - 'செய்யா' வன் வாய்பாட்டு எதிர் கால உடன்பாட்டுத் தெரிந்தோ வினை முற்று - இதில், இடி - பகுதிப் பொருள் விருதி. ஆ - சாரியை. 'செய்திடாநின்றது' என உற் ற வேண்டிய விடத்து, 'நிற்கும்' - என எதிர் காலம் வந் தமை - கால வழு வமைதி. நிற்கும் - என்னும் வினை முற்றைத் தற் குமோ? என வினை எச்ச மாக்கி, 'கின்றதோ' எனப் பொருள் கொள்க. அங்கு - அனக நிலை... சித்தியும் - உம் - முற் றுந் தன்மை - அகந்தையும் வியப்பும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. 'பிழையாத' - "என்னும் எதிர் மறைக் குறிப்பு வினை யெச்சம் அவாய் நிலையால் பெற்ற, "செய்துள்ள" என்னும், பெய சொச்சம்

கொண்டது. ஏவலின் - இன் - சாரியை, நாம் தோன்றி எழுவாய், பணிகாம் - பய னிலை. அருள் - செயப்படு பொருள்.

சமயாசாரம்.

31. பெருந்தவ மில்லான் றன்னைப் பேணிய மடந்தை யுள்ளத், திருந்தவை முடிந்த வேன்றி லிகபரந் தெரிந்த ஞாந், பெருந்தவக் குருவைத் தெய்வ மென்றமெய் பேண வல்லார்க், கரும்பொரு ளியாது மில்லை யிருமையு மகலி டத்தே.

(இ-ள்.) பெரும் - மிகுந்த, தவம் - தவப் பயன், இல்லான் தன்னை - (ஒன்றும், இவ்வாத தன் புருஷனை, பேணிய - (தெய்வம் என) விரும்பி வழிபட்ட, மடந்தை - (ஒரு கற்புடைய) ஸ்திரீக்கு, உள்வந்து - (நனது) மகத்தின்கண், இருந்தவை - இருந்த இச் சைகள் யாவும், முடிந்த - முற்றுப் பெற்றன, என்றால் - எனத் தாம் சாஸ்திரம் கூறு மாகிவ், இகம் - இஹ லோக இயல்புகளையும், பரம் - பர லோக இயல்புகளையும், தெரிந்த - (நன்கு) உணர்ந்த, ஞாந் - ஞானத்தோடு கூடிய, பெரும் - மிகுந்த, தவம் - தவத்தினை புடைய, குருவை - ஆசாரியரை, தெய்வம் - (பிரத்தியக்ஷமாக எழுந் தருளி வந்த) ஈசவரனும், என்று - எனக் கருதி, மெய் - உண்மை யாக, பேண - விரும்பி வழிபட, வல்லார்க்கு - சாமர்த்தியம் உடைய மாணக்கர்க்கு, அகல் - விரிந்த, இருமை இடத்தும் - இக லோக பர லோக மாகிய இரண்டிடத்தும், அரும் - (அடையக் கூடாத) அரிய, பொருள் - பதார்த்தங்கள், யாதும் - ஒன்றும், இல்லை - இல்லையாம் (எல்லாப் பொருளும் அடையப்படும் என்றபடி.)

(இ-4) இல்லான் தன்னை - தன் - சாரியை, இருந்தவை - வினையா விணையும் பெயர். இக பரம் - உண்மைத் தொகை. வல்லார் - குறிப்பு வினையா விணையும் பெயர். பொருள் + யாத - பொரு

னிபாது - இ - சாரியை. யாதும், இருமையும் - உம் இரண்டும் முற்
தம்மைகள். ஏ - நற் தகை. யாதும் - எழுவாய், இவ்வி - பய னிவி.
இதில் ஐகமுதிக கியாய முண்டு.

ஞாக சாரம்.

32. சாற்றிய பரிசீற் றவறுத லேவன் மறுத்தலாம்
பிழையது சாற்றி, ஞற்றவங் கதனைத் தீர்த்திடற் குபாய
மாய்த்திடத் தொன்றினு லிவ்வீக, சேற்றினைச் சேற்றாற்
கழுவலா பிடுமோ தேளித்தீர் கொண்டலா லதுபோ,
லாற்றிய விழைவ னருடரு கீரா லப்பிழைச் சேறகீக்
கீடுவான்.

(இ-ள்) சாற்றிய - (குரு) முற் புணர், பரிசில் - தன்மை
யில், தவறுதல் - (செய்யாது வேறு) தவறான விதத்திற் செய்தலும்,
வெல் - (குரு) பணியினை, மறுத்தல் ஆம் - (செய்யேன் என்று)
மறுத்தது மாகிய, பிழையது - குற்றம் பற்றி, சாற்றின் - சொல்லு
கிடத்து, அதனை - அக் குற்றத்தினை, தீர்த்திடற்கு - (சேடன்)
கீவிரத்திப்பதற் குரிய, உபாயம் - சாதனங்கள், ஞற்ற ஆய்த்திடத்து
யிருதியாக ஆராய்த்த விடத்தில், ஒன்றினால் - ஒரு விதத்தினாலும்,
இவ்வி - இவ்வாய், தெளிந்த - தெளிவான, கீர் - ஜுவத்தினை,
கொண்டு - கொண்டு, அவ்வான்(கழுவ லாமே) அன்றி, சேற்றினை -
சேற்றை, சேற்றால் - சேற்றினால், கழுவல் ஆய்மோ - கழுவுதல்
கூடுமோ? (கூடாது என்றபடி), அது போல் - அதைப் போல, ஆற்
றிய - (ஞாக உபதேசம்) செய்த, இறைவன் - ஆசாரியர், தரும் -
அதக்கொடுக்கும், அருள் கீரால் - கிருபா ஜுவத்தினால் (மாத்திரம்)
அப் பிழை - (ஆசாரியருக்குச் செய்த) அக் குற்ற மாகிய, சேறு -
சேற்றினை, கீக்கிடுவான் - (அந்த மாணாக்கன்) கிவிர்த்தித்துக்
கொள்ளுவான், (வேறு விதத்தினால் முடியாது என்றபடி.)

(இ.பு.) பிழையது - அத - பகுதிப் பொருள் விருதி. பிழையது - அதனை - என்பன ஜாதி யொருமை. அங்கத்தினை - அங்கு - அகை நிலை. அன் சாரியை. ஆய்ந்த + இடத்து = 'ஆய்ந்திடத்து' என, 'ஆய்ந்த' என்னும் பெய சொச்சம், அகர ஈறு குறைந்து நின்று புணர்ந்தது. ஆயிடுமோ - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. ஒ - எதிர்மறை. நீக்கிடுவான் - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. உபாயம் - எழுவாய், இல்லை - பயனிலை. எழுவல் - கழுவாய், ஆயிடுமோ - பயனிலை. மாணக்கன் - தோன்றா எழுவாய், நீக்கிடுவான் - பயனிலை. பிழைச் சேறு - செயப்படு பொருள். அருள்நீர் - பிழைச் சேறு - என்பன பண்புத் தொகை. அருளை - நீராகவும், பிழையைச் சேறுகளும் கூறல் - உருவகம். இச் செய்யுளில் உவமை யணி புளது.

ஞாந சாரம்.

33. வேற்றா தற்ற மியாவையுந் தீர்க்கும் விமலமா மிரையரு ளேன்ற, லாற்றவங் தற்ற பிழையைநீக் குவது மவனரு ளன்றிவே றுண்டோ, போற்றியங் கவன்றன் பொன்னடி பொருந்திப் புரிதபா தோதக மாடி, யாற்றவங் கமல னருளினை முழுக்கி லக்கணந் தீரும்ப் பிழையே.

(இ.ள்.) விமலம் ஆம் - கின்மலமாகிய, இறை - ஆசாரியரது, அருள் - கிருபையானது, வேற்று - ஆசாரியருக்குச் செய்த குற்றத்தினும்) வேறாக, உள - உன்ன, குற்றம் - குற்றங்கள், யாவையும் - முழுமையும், தீர்க்கும் - நிவிர்த்தி செய்யும், என்றால் - எனக் கூறப்படு மாயின், அங்கு - குருபால் (செய்ததாக), ஆற்ற உற்ற - மிகுதியாகப் பொருந்திய, பிழையை - குற்றத்தினை, நீக்குவதும் - நிவிர்த்திப்பதும், அவன் - அந்த ஞானாசாரியரது, அருள் - கிருபையினை, அன்றி - அல்லாத, வேறு - வேறு (சாதகம்), உண்டோ - இருக்கின்றதோ? (இல்லை என்றபடி), போற்றி - ஆசாரியரை மக வாக்குக் கையங்களினால் சீடன்) துதித்து, அவன் - அவரது, பொன் - பொன்

(போன்ற), அடி - திரு அடியினை, பொருத்தி - அடைந்த, புந்சு - பரிசுத்தமான, பாத உதகம் - பாத ஜனம் கொண்டு, ஆடி - ஸ்நானம் செய்து, அமலன் - கின்மல சூரரியாத, அருளின - கிருபையின் கண், ஆற்ற - மிகுதியாக, முழுக்கில் - (தன்னை) மூழ்கச் செய்யின், அக் கணம் - அந்த கணத்தினேயே, அப் பிழை - அந்தக் குற்றம், கிரும் - நிவர்த்தி யாகும். (ஏ-2)

(இ-4.) யாவையும் - உம் - மூற் றம்மை - அங்கு - மூன்றாம், அரை நிலை. நீக்குவதும் - உம் இறத்தது தழீஇயது. நீக்குவது - வினாயா வினையும் பெயர். உண்டோ - ஒ எதிர் மறை. அவன் நன் - தன் - சாரியை. பாத உதகம் - பாதோதகம் - குண சக்தி. வட மொழிப் புணர்ச்சி. ஏ - சுற் றகை. நீக்குவது - எழுவாய், உண்டோ பய னிலை. பிழை - எழுவாய், கிரும் - பய னிலை.

போத சாரம்.

34. அறைந்தவப் பரிசப் பிழையினை நீக்கா தவனெரி
நிரயம்விழ்ந் தழியும், பிறந்திடிற் பிரம வரக்களம் பெரும்
பாம் பாமெனப் பெருமறை பேசுஞ், சிறந்தன பிழைநீர்
வளவுமங் கவன்றன் றெரிசகம் பரிசகந் ததுமோ, மறந்துமற்
றணுகார் மாதவத் தடியாக ரணுகில்வன் பாதக மன்றே.

(இ-ன்.) அறைந்த - மூற் புகன்ற, அப் பரிசு - அவ் வாதே, அப் பிழையினை - அக் குற்றத்தினை, நீக்காதவன் - நிவர்த்திசெய்து கொள்ளாத மாணுக்கன், எரி - கொழுந்துவிட் டெரிகின்ற அக்கிந் தவமான, நிரயம் - (கொளவ) நாகத்திற், விழ்ந்து - விழுந்து, அழியும் - நாசத்தினை அடைவன், பிறந்திடிற் - (அவன் அதினின் தம் ஒருவரது மீண்டு) ஜன்மம் எடுக்க கேரில், பிரம அரக்கன் ஆம் - பிரஹ்ம நாகச னாகவும், பெரும் பாம்பு ஆம் - மலைப் பாம்பாகவும் பிறப்பன், என - என்ற, பெரும் - மகத்தான, மறை - வேதம், பேசும் - உதம், சிறந்தன - (பாபங்களுள் தலை) சிறந்தனவான,

இத - அக் குற்றங்கள், தீர்வு - நிவிர்த்தியாகும், அளவும் - பரியந்தமும், அவன் - அந்த மாணுக்கனை, தெரிசநம் - (கண்ணால்) பார்த்தலும், பரிசம் - (கையால்) தொடுத்தலும், தருமோ - கூடுமோ? (கூடா என்றபடி), மா தவத்து - பெரிய தவத்தினை யுடைய, அடியார் - சாதகர்கள், மறந்தும் - மறந்தும் கூட, அணுகார் - (அந்தக் குருத் தரோகி யாகிய மாணுக்கனைக்) கிட்டார், அணுகில் - கிட்டில், வன் - லலிய, பாதகம் - பாபம் உள தாம். (எ-று)

(இ-பு.) நீக்காதவன் - செறந்தன - இரண்டும் வினையா லணையும் பெயர்கள். தீர் வளவும் - உம் - முற்றும்மை. அங்கு - அசை நிலை. அவன் றன் - தன் - சாரியை. தருமோ - ஓ எதிர் மறை. மறந்தும் - உம் - இழிவு செறப்பு. மற்று - அசை நிலை. அன்றே - அன்று - இரண்டும் அசை நிலைகள். நீக்காதவன் - எழுவாய், அழிபும் - பயனிலை. பெரு மறை - எழுவாய், பேசும் - பயனிலை. நீக்காதவன் செய்தி - செயப்படு பொருள். (அவாய் நிலையாற் கொள்ளப்பட்டது.) தெரிசநம், பரிசம் - எழுவாய், தருமோ - பயனிலை. அடியார் - எழுவாய், அணுகார் பயனிலை. 'அவனை' என்னும் செயப்படு பொருள் அவாய் நிலையால் வருவித்துக் கொள்க. பாதகம் - எழுவாய், ஆம் - என்னும் பயனிலையை அவாய் நிலையால் வருவித்துக் கொள்க.

சோகுபாங்கத் சித்தி (பிரஹ்ம கிதை-12-17)

35. தேசி கன்றிரு வுள்ளமுண் டாகவச் சிவன்றிகழ்ந்திகேன்று, னீச னிங்கருள் செய்யவந் திருக்கிற விடயிவன்றிருமேனி, மாச தோன்றிவ னளவிலே செயிலேரி வாய்நர கின்றிப்பூத, நாச மெவ்வள வவ்வள வுஞ்சேல நண்ணுநன் னேறிகண்ணன்.

(இ-ள்) தேசிகன் - குரு, திரு உள்ளம் உண்டாக - பிரீதி அடைய, அச் சிவன் - அந்தச் சிவன், திகழ்ந்திடுகின்றான் - பிரசன்ன

ஆகின்றனன், இவன் - இக் குருவினது, திருமேனி - தேகம், ஈசன் - அம் மஹாதேவன், இங்கு - இவ் வலகத்தின்கண், அருள் - அருக்கிரகம், செய்ய - புரிதற்கு, வந்திருக்கிற - (எழுந்தருளி) வந்திருக்கிற, இடம் - ஸ்தலாகம் ஆம், இவன் அளவில் - இக் குருவுக்கு மட்டில், ஒன்று - ஒரு, மாசுத - குற்றம், செயில் - செய்யில், எர்வாய் - அக்கிவி வாய்த்த, காகினில் - காகத்தில், பூதம் - பூதங்களின் காசம் - அழிவு, எவ்வளவு - எதுவகையோ, அவ்வளவும் - அத்வளவும், செவ - கழியும்படி, நண்ணும் - பொருந்தி யிருப்பன் நல் தெறி - நல்ல யோக்க மார்க்கத்தினே, நண்ணுன் - பொருந்தான்

(இ-பு.) திகழ்த்திடு - இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. மாசுத - அத - பருதிப் பொருள் விருதி. அளவிலே - ஏ - அசை நிலை அவ்வளவும் - உம் - மூற் றம்மை. சிவன் - எழுவாய். திகழ்த்திடு கின்றான் - பயனிலை. இடம் - எழுவாய். திருமேனி - பயனிலை மாசு செய்த மாணவன் - தோன்று எழுவாய், நண்ணுன் பயனிலை கண் தெளி - செய்யப்படு பொருள்.

இது பிரம்மகதை சம்ஸ்கிருதத்தில், 12-வது அத்தியாயம் 34+35வது சுலோகங்களின் பொருள் ஆம்.

சிவாகந்த நிலையம்.

36. குரவ னேகுறி யெதுமி வாச்சிவ,
ஹரிய சத்தியே யொப்பிலா வம்பிகை,
கருது மைக்தரே கந்தர்வீ னாயகர்,
பெகுது சுற்றமும் பேணுமப் பத்தரே.

(இ-ள்) குரவனே - ஆசாரியனே, குறி ஏதும் - (காள கண்ட திரி கேத்திராதி) எவ் வித அடையாளமும், இலா - (வெளிப்படையாக) இன்றிய, சிவன் - (பரம) சிவன் ஆவன், உரிய - (குருவுக்கு) உரித்தா புள்ள, சத்தியே - மனைவியே, ஒப்பு இலா - (மாயா வல்ல பத்தில்) சமமாக இன்றிய, அம்பிகை - அம்பிகை யாகும், கருதும்

சன்மார்க்கராக) எண்ணத் தருந்த, மைந்தசே - (அவர்) புத்திரர்களே, கந்தர் - ஷண்முகக் கடவுளும், விநாயகர் - வீக்ஞேசுவரக் கடவுளும் ஆவர், பெருகு - மிகுந்த, சுற்றமும் - (அவர்) சுற்றத்தார்களே, பேணும் - (யாவராலும்) விரும்பத் தருந்த, அப் பத்தர் - பரமேசுவரனது பத்தர்கள் (ஆகிய அச் சிவ கணங்கள்) ஆவார்கள் (எ-று.)

(இ-பு.) குரவனே, சத்தியே, மைந்தசே, ஏ - மூன்றாம் தேற்றம். சுற்றமும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. ஏ - ஈற்றகை. குரவன் - எழுவாய், சிவன் - பய னிலை. சத்தி - எழுவாய். அம்பிகை - பய னிலை. மைந்தர் - எழுவாய், கந்தர், விநாயகர் - பய னிலை. சுற்றம் - எழுவாய். பத்தர் - பய னிலை.

மேய்ம் மொழி.

37. சந்த்ரு பாசி வன்ரு ஓயினும் வாசி சாற்றிற், சந்த்ரு சிவன்கோ பித்தாற் சமிப்பிக்குஞ் சிவனா லென்றுஞ், சந்த்ரு கோபந் தன்னைச் சமிப்பிக்க லொண்ணு தத்தாற், சந்த்ரு நாதன் பாதந் தப்பிடான் முத்த னன்றே.

(இ-ள்.) சத் த்ரு - நல் லாசிரியர், பாசிவன் - பரம சிவமே யாவர், ஆயினும் - (அங்கனம்) ஆயினும், வாசி - (ஒரு விதத்தில் குருவுக்கு உன்) அதிகத் (உயர்வாக்) தன்மையினை, சாற்றில் - சொல்லுமிடத்து, சிவன் - (பரம) சிவன், கோபித்தால் - கோபிக்கில், சத் த்ரு - நல்லாசிரியர், சமிப்பிக்கும் - (அக்கோபத்தினை) நிவிர்த்தி செய்வியர், சத் த்ரு - நல் லாசிரியரது, கோபம் தன்னை - கோபத்தினை, என்றும் - எப் பொழுதும், சிவனாள் - (பரம) சிவத்தால், சமிப்பிக்கல் - நிவிர்த்தித்தல், ஒண்ணது - முடியாது, அத்தால் - அக்காரணத்தினால், சத் த்ரு நாதன் - (அத் தகைய) நல் லாசிரியரது, பாதம் - திரு வடியினின்றும், தப்பிடான் - நீங்காதவன், முத்தன் - மோகும் அடைந்தவன் ஆவன். (எ-று.)

(இ-யு.) வென் றுன் - தான் - அசை நிலை. ஆயினும் - உம். உயர்வு சிறப்பு. கோபத்தன்னை - தன் சாரியை- அதி - அத்து. என விகாசப்பட்டது. தப்பிடான் - வினையா லினையும் பெயர். அன்றே - அன்ற - ஏ இரண்டும் அசை நிலைகள். சற் குரு - எழு வாய், சம்பிக்கும் - பய னிலை. அக் கோபம் - செயப்படு பொருள். (இது அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது.) சயிப்பிக்கல் - எழு வாய், ஒன்றாது - பய னிலை. தப்பிடான் - எழுவாய், முத்தன் - பய னிலை.

சோபுராகத்த சித்தி (பிரமஸ்ரீ கதை-12-18)

38. அருவெனு மமலன்று னருளில னெனினுஞ்சார்,
குருபா னருளுண்டே யெனிலோரு தறையுண்டோ,
திருவடி தரவந்தார் திருவள மிலரென்று,
லோருவகு மிலர்கண்டி குறுதுயர் களைகின்றார்.

(இ-ள்.) அரு - குகம், எனும் - ஆகிய, அமலன் - கிர்மல (பாமசிவ)னது, அருள் - அருக்கிரகம், இவன் - (ஒரு செவ்வன்) இவ்வாதவ னாக, எனினும் - இருப்பினும், சார் - (சாணகதியாகப்) பொருத்திய, குரு பான் - ஞானாசிரியரது, அருள் - அருக்கிரகம் (ஒன்று), உண்டே - இருக்குமே, எனில் - ஆயின், ஒரு குறை - (அவனுக்கு யாதேனும்) ஒரு குறைவு, உண்டோ - உளதோ? (இவ்வின என்றபடி), திரு அடி - பாத தாமணாயின, தா - தருதற்கு, வந்தார் - (இவ்வுலகின்கண் எழுந்தருளி) வந்தருளுமாத்தியினது, திரு உளம் - அருக்கிரகம், இவர் - (ஒருவர்) இவ்வாதவர், என்றால் - ஆயின், உத - பொருத்தியிருக்கின்ற, தயர் - (அவரது) துன்பத்தினை, களைகின்றார் - நீவிர்க்கிப்பவர், ஒருவரும் - எவரும், இவர் - இவ்வின.

(இ-யு.) அமலன் றுன் - தான் அசை நிலை- எனினும் - உம். இழிவு சிறப்பு. உண்டே - ஏ - தேற்றம். உண்டோ - ஒ எதிர் மறை. வந்தார் - வினையா லினையும் பெயர். ஒருவரும் - உம் - முற் தம்மை.

கண்டர் - முன் னிலை அசை. களைகின்றார் - வினையாலணையும் பெயர். குறை - எழுவாய், உண்டோ - பயனிலை. ஒருவரும் எழுவாய், இவர் - பயனிலை. (இது 36வது சுலோகப் பொருள்.)

ரீபு கீதை (42-10)

39. துருபரணே பரமசிவன் பரேசன்றானே துருபரண மாசினுமே யொருகாலத்தி, னிருமலமாம் பரமசிவன் முனிவற்றுவ நிகரில்தயா நிதியான துரவன்காப்ப, னருள் வடிவே திருவருவா யெழுந்துகின்ற வாசிரிய னென்றேனு முனிவற்றானேற், றிரிவிதமா முலகத்து மம்மானுனைத் தியக்கமெலாக் தீர்த்தேவருங் காப்பதில்லை.

(இ-ள்.) துருபரணே - ஆசாரிய சிரோஷ்டரே, பரம சிவன் - ஈசுவர ஓவர், பரேசன் தானே - (அவ்) ஈசுவரனே, துருபரன் ஆம் - ஆசாரிய சிரோஷ்டர் ஆவர், ஆகிலும் - (பாஸ் பரம்) பேதம் இன்றி யிருப்பினும், ஒரு காலத்தில் - ஒரு சமயத்தில், கிருமலம் ஆம் - கின்மல னாகிய, பரம சிவன் - ஈசுவரன், முனிவு - கோபத்தினே, உற்றுவட் - பொருத்தினு னாயினும், நிகர் இல் - ஒப் பில்லாத, தயா நிதியான - கிருபாநிதியாகிய, துரவன் - ஆசாரியர், காப்பன் - (சீடனை) ரக்ஷிப்பர், அருள் வடிவே - கிருபா சொருபமே, திரு உருவ ஆம் - திவ்விய மக்கள மூர்த்த மாய், எழுந்த கின்ற - எழுந் தருளி வந்த, ஆசிரியன் - ஆசாரியர், என்றேனும் - எப்போதாயினும், முனிவு - கோபத்தினே, உற்றானேல் - பொருத்தினு ராயின், திரி விதம் ஆம் - (ஸ்வர்க்க மத்திய பாதான மென்னும்) மூ வணக யாகிய, உல கத்தும் - உலகத்திலும், அம் மானுனை - (குரு சீடராய் உற்ற) அந்தச் சிஷ்யனை, தியக்கம் - (அவனுடைய) மயக்கம், எலாம் - அனைத்தையும், தீர்த்து - கிவிர்த்தித்து, எவரும் - ஒருவரும், காப்பது - ரக்ஷிப்பது, இல்லை - இல்லையாம். (எ-து)

(இ-4) பாணே - ஏ. அசை நிலை. பரோசன் ருணே - ான்.
 ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். ஆகினுமே - உயர்வு சிறப்பு. ஏ -
 அசை நிலை. உற்றதும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. வழுவே - ஏ - பிரி
 நிலையும், தேற்றமுமாம். என்னேனும் - உலகத்தும் - எவரும் - உம்
 மூன்றும் முற் றும்மைகள். குரவன் - எழுவாய், காப்பன் - பய
 னிலை. மாணன் - செயப்படு பொருள். காப்பது - எழுவாய்) இல்லை -
 பய னிலை.

பு கதை (42-9)

40. தந்தைமுதற் பெருவெலா மந்த தேகம் தருவதலா
 லநாதிபல பந்தத் தீர்க்கார், சிந்தையினு லாய்ந்திடிவப்
 பெந்து வெல்லாஞ் சிவமைதருஞ் சத்துருவே யாகா நிற்ப,
 ரந்தமீலா வருள்வடிவாங் குருவோ வென்று லகண்டபர
 ஞாதத்தை யருளா னல்கித், தொந்தமதா மநாதிபல பந்த
 மேல்லாக் துப்பறவே நன்றாகத் துடைத்துக் காப்பன்.

(இ-ள்) தந்தை - பிதா, முதல் - முதலிய, பெந்து - பந்துக்
 கள், எலாம் - யாவரும், அகந்த - எல்லையின்றிய, தேகம் - சரீரம்
 களை, தருவது - கொடுக்கின்றார்களே, அலால் - அன்றி, அநாதி -
 தொன்று தொட்டு வராகின்ற. பலம் - சம்சாரமாகிய, பந்தம் -
 ஈட்டினை, தீர்க்கார் - நிவிர்த்திக்க மாட்டார்கள், சிந்தையினால் -
 மனத்தினால், ஆய்ந்திடில் - விசாரிக்கு மிடத்து, அப் பெந்து - அந்
 தப் பந்துக்கள், எல்லாம் - யாவரும், சிறுமை - (இந்ந மரண ரூப)
 நக்கத்தினை, தரும் - தருகின்ற, சத்துருவே ஆகாநிற்பார் - சத்து
 ருக்களே யாகி நிற்பார்கள், அந்தம் இலா - நித்திய, அருள் -
 நிரூபா, வடிவு ஆம் - ஸ்வரூபி ஆகிய, குருவோ - ஆசாப்யரோ,
 என்னால் - எவரின், அருளால் - கருணையினால், அகண்ட - மும் பரிச்
 சேசம் மற்ற, பா ஞாதத்தை - பிரஜை சாக்ஷாத்காரத்தை, நல்கி -
 (செய்யுக்கு) அருள்கொடுத்த, தொந்தமது ஆம் - துவந்துவங்களா

கீய, அநாதி - அநாதி (கால), பவ பந்த - சம்காரக் கட்டாகிய, துப்பு எல்லாம் - கறை அனைத்தையும், அறவே - (முற்றாக, அல்லது) அத்தியந்தம், கன்றாக - செவ்வையாக, துடைத்து - கிவிர்த்தித்து, காய்பன் - ரகசிப்பர்.
(எ-று.)

(இ-பு) சத்துருவே - ஏ - தேற்றம், ஆகாநிற்பர் - 'ஆகா' என்பது, ஆ விருதி பெற்ற செய்யா தென்னும் வாய்பாட்டு உடன் பாட்டு இறந்த காலக் தெரி நிலை, வினை எச்சம். குருவோ - எதிர் மறை. தொந்தமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி. துப்பறவே - ஏ - தேற்றம். பெந்து எலாம் - எழுவாய், தீர்க்கார் - பய நிலை. பந்தம் - செய்யப்படு பொருள் - பெந்து எல்லாம் - எழுவாய், ஆகாநிற்பர் - பய நிலை. குரு - எழுவாய் - காய்பன் - பய நிலை. கீடன் - செய்யப்படு பொருள் - (இது அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது.)

சோகுபாநந்த சித்தி (பிரவீம கதை-12-20)

41. இந்தவி மேம்பையு டம்புறு மேது,
தந்தையே னட்புகழ் சின்னிலர் தக்கோர்,
அந்தமி லதாவ கண்டமு நம்முட்,
டத்தவர் தந்தையே னச்சமை வுற்றார்.

(இ-ள்) தக்கோர் - பெரியோர்கள், அந்தம் - காசம். இலாத - இன்றிய, அகண்டமும் - முய் பரிச்சேத ரகித பிரத்ய கபிந்த பரமாத்மாவையும், நம்முள் - கமக்கு, தந்தவர் - (உபதேசவாயிலாய்) அருளிய குருவே, தந்தை - பிதா, என - என்று (உறி), சமை வுற்றார் - அமைந்தனர், இந்த - இப் பிரத்தியக்ஷமாக உள்ள, இடம்பைய - துக்கத்தினை (பொருந்திய), உடம்பு - சரீரத்தினை, உறும் - பொருந்துதற்கு உரிய, ஏது - கிமித்த காரணமாக (உள்ள வரை), தந்தை - பிதா, என - என்று, புகழ்கின்றிலர் - (பெரியோர்கள்) துதிக்கின்றோர் களிலில், (அஷ்டைகவரியங்கள், கந்தர்வாதி

பதம், சார்வபௌமம், மந்திர தந்திராதி ஸௌகிக உபாயம் முதலிய வற்றைக் கொடுப்பவர் துக்கத்தினால் கொடுப்பவர் ஆகலின் உண்மைத் தன்மை (குரு ஆகார்.) (ஏ-அ)

(இ-பு) ஏத - ஆகு பெயராய் ஏதுவா புள்ளவரைக் குறித்தி னின்றது. அண்டமும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. (முந்திய பந்த ிவிர்த்தியும் கழுவுப்படுதலின்.) தந்தவர் - வினையா வினையு- பெயர் - கமக்கு என்கான்க னுருபு நிற்க வேண்டிய இடத்து, உள் என்னும் ஏழ் னுருபு சிந்தனைய வுருபு மயக்கம். தக்கோர் - எரு வாய், புகழ்கின்றீன் - பய வரின. ஏது - செயப்படு பொருள். த- கோர் - எருவாய், சமைவுற்றார் - பய வரின. (37, 38, 39, 40 காது கலோகார்த்தமும் ஈழத்தில் இருக்கிறது.)

மேய்ம் மொழி.

42. குருபாதம் பூசி னானுங் குருநாமஞ் செய்யெப் போதுங், குருபாதத் தியாகம் பண்ணு குருகீர்த்தி தோத்த ரஞ்செய், குருபாத நினைக்கத் தீருங் குருததோட மல்லாத் தோடங், குருபாதத் தன்மே ஹண்டோ குருவின்பே சீவன மன்றே.

(இ-ள்.) குருவின் - ஆசாரியரது, போர் - நாமம், சிவன் ஆம் சிவன் என்று சொல்லப்படும், குரு - ஆசாரியரின், பாதம் - திரு அடிகளினும், மேல் - உயர் வாக, உண்டோ - (வேறு பொருள் உலகத் தில்) இருக்கின்றதா? (இல்லை என்றபடி.) குரு - ஆசாரியரது, பாதம் - திரு அடியின், நினைக்க - ஸ்மரிக்க, குரு - ஆசாரியருக்கு (செய்க), தோடம் - குற்றமும், அவ்வா - (அஃது) அல்லாத, தோ டம் - குற்றங்களு மாகிய (யாவும்), தீரும் - சிவிர்த்தியாகும்; (ஆத் மன்), நாளும் - திகத் தோதும், குரு - ஆசாரியரது, பாதம் - (திரு) அடியின், பூசி - பூசிப்பாயாக, எப் போதும் - சதா காலமும்,

குரு - ஆசாரியரது, நாமம் - (திரு) நாமத்தினை, செபி - செபஞ் செய்வாயாக, குரு - ஆசாரியரது, பாதம் - (திரு) அடியினை, தியாகம் - சிந்தனை, பண்ணு - (எப்போதும்) செய்வாயாக, குரு - ஆசாரியரது, கீர்த்தி - பெருமையினை, தோத்திரம் செய் - (எப்போதும்) ததிப்பாயாக. (எ-று)

(இ-பு.) நாளும் - எப்போதும் - உம் - இரண்டும் முற் றும்மைகள். எப் போதும் - என்றது, தியாகம் பண்ணு, தோத்திரம் செய் என்பவற்றோடும் சென் றியைதவின் முத லிலைக் தீபகம். தோடம் அல்லாத் தோடம் - என்புழி, எண் னும்மைகள் தொக்கன. குரு பாதம் தன் மேல் - தன் - சாரியை. உண்டோ - ஒ - எதிர் மறை அன்றே - அன்று - வ - இரண்டும் அசை நிலைகள். நீ - தோன்றா எழுவாய், பூசி - பய னிலை. பாதம் செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய், செபி - பய னிலை. குரு நாமம் - செயப்படு பொருள். நீ தோன்றா எழுவாய், தியாகம் பண்ணு - பய னிலை. பாதம் - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய், தோத்திரஞ் செய் - பய னிலை. குரு கீர்த்தி - செயப்படு பொருள். பூசிக்க, செய்க்க, பண்ணுக, செய்க, என்பன வியக்கோள் விருதி குறைந்து நின்றன. குருத் தோடம் அல்லாக் தோடம் - எழுவாய், நீரும் - பய னிலை - உம்மைகள் தொக்கன. வேறு பொருள் - தோன்றா எழுவாய், உண்டோ - பய னிலை. பேர் - எழுவாய், ஆம் - பய னிலை.

சோகுபாநந்த சித்தி (பிரஹ்ம சிதை-12-23)

43. வருபிறப் பறவே வேண்டினான் மறையீ ரென் னாமம் புயத்தினை மலர்த்தற், கிரவியாய் நெஞ்சிற் கிசைந்தநற் குருவை யாதோரு வழியினு லீறைஞ்சி, யருள்சுரந் திதேற் காவதே செய்வா னருமறை முடிவேலா மறையும், பொருளைநே ராக வழக்கெனக் கீசன் புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன்.

(இ-ள்.) வரு - (தனது கருமாதீதமர்க்க) வருகின்ற, பிறப்பு -
 னுதா (மாண சம்சாரம்), அற - சீக்க, வேண்டினான் - விருப்புடைய
 அதிகாரி, மறை நறு - வேதாந்தம், என்னும் - ஆகிய, அம்புயத்
 தினை - தாமரைப் புஷ்பத்தினை, மலர்த்தற்கு - விரியச் செய்வதற்கு,
 இரவி ஆய் - ருரியனையும், கொஞ்சிற்கு - (தன்) மகத்திற்கு, இசைநக-
 பொருத்தமாபுமுன்ன, நல் - நல்ல, குருவை - ஆசாரியரை, யாது
 ஒரு வழியினால் - (குரு வழிபாட்டிற்கேற்ற) ஏதேனும் மொரு விதத்தி-
 னால், இறைஞ்சி - வழிபட்டு, அருள்-(அவர்) கிருபை, காந்திதெற்கு-
 பயச்செற்கு, ஆவது - ஆக வேண்டியதை, செய்வான் - செய்துமுடிபு
 மான், அரும் - அரிய, மறை முடிவு - வேதாந்தங்கள், எனாம் -
 யாவும், அறையும் - உதும் - பொருளை - (பிரதம) வஸ்துவனை,
 எனக்கு - எனக்கு, நசன் - பாசுவன், புசன்ற - உபதேசித்த,
 ஆய் படியிலே - ஆய் வாதே, உமக்கு - (இருபுகளாய்) உங்களுக்கு,
 நேர் ஆக - சாஷாத்தார, புசன்றன் - (பிரதம வாகிய மான்) கூறி
 யோன். (எ-று)

(இ-ய.) அறவே - ஆவதே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள்.
 வேண்டினான் - வினைபா லினைபும் பெயர். காந்திதெல் - இடு -
 பகுதியிப் பொருள் விருதி. படியிலே - ஏ - தேற்றம். மறை யிற்றை
 அம்புயம் எனனும், குருவை இரவி எனனும் உருவகம். ஆவது -
 வினைபா லினைபும் பெயர். வேண்டினான் - எழுவாய், செய்வான் -
 பய லினை. ஆவது - செயப்படு பொருள். யான் - தோன்றா எழு
 வாய், புசன்றன் - பய லினை. பொருள் - செயப்படு பொருள்.
 (இது மூலத்தின் 45, 46 சுலோகங்களின் பொருளாக இருக்கின்றது.)

(சிபு கீதை (42-13)

44. ஆசிரியன் முன்பாக வகண்டார்த தத்தை யடை
 வாக வறிவுற்ற மாணுனந்தத், தேசிகனைத் திரவியமே
 முதலியுத்துத் திடமான லோபத்தாற் பூசியானேன், மோச

நமே யிலாதவனாய்க் கும்பிபாக முதலியதில் வீழ்ந்திலே
தைலாலே, தேசிகனை யாவிப்போரு ளாக்கையாலே திகந்திந்
தும் பூசிக்க வேண்மோணன்.

(இ-ள்.) ஆசிரியன் - குருவின், முன்பு ஆக - சந்திரநாத்
தில், அகண்ட அர்த்தத்தை - பிரஹ்மப் பொருளை, அடைவு ஆக -
(சாஸ்திரத்திற் கூறிய) முறையாக, அறிவு உற்ற - உணர்ந்த,
மாணன் - சிஷ்யன், அந்த தேசிகனை - (தனக்குப் பிரஹ்மப் பொருளை
உபதேசித்த) அக் குருவினை, திரவியம் முதல் - பொருள் முதலியன,
இருந்தும் - (தன்னிடத்து) இருந்தும், திடம் ஆன - திடம் பொருந்
திய, லோபத்தால் - ஈயாத் தன்மையால், பூசியானேல் - பூசியா
திருப்பா னுகில், மோசகமே இவாதவன் ஆய் - விடுதலையே இல்
லாதவ னாய், கும்பி பாகம் முதலியதில் - கும்பிபாக முதலாய(நாகத்)
தில், வீழ்ந்திலென் - வீழ்ந்து கிடப்பான், ஆதலால் - ஆகையால்,
மாணன் - மாணக்கன், தேசிகனை - குருவினை, திகம் திகமும் - பிரதி
திகமும், ஆவி பொருள் ஆக்கையால் - உயிர் பொருள் உடல் முன்றி
னாலும், பூசிக்க வேண்டும் - பூசை செய்க. (எ-று)

(இ-யு.) திரவியமே - ஆதலாலே ஆக்கையாலே - ஏ - மூன்
றாய் அசை நிலைகள் - முதல் இருந்தும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு.
முதலன என்று மஹினைப் பன்மைப் பெயர் முதல் எனப் பகுதி
மாத்திர மாக நின்றது. மோசகமே - ஏ தேற்றம். முதலியதில் -
பன்மையில் ஒருமை மயக்கம். திகம் திகமும் - உம் - முற் தன்மை.
மாணன் - ஏழுவாய், வீழ்ந்திலென் - பய ன்நிலை. மாணன் - ஏழு
வாய், பூசிக்க வேண்டும் - பய ன்நிலை. தேசிகன் - செயப்படு பொருள்.

சிவ ஷேர்ப் பிரகாசம்.

45. தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந் திடவே
சிற்யோரைப் பேரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து,
மேசிலராம் பேரியோரை யீகமாந் தொழிற்கே யிசைத்து

மடித் தும்வைது மிவ்வாறு செய்வங், கூசியிடா திட்டபணி
செய்துரு பத்தி, குறைவிலராய் கம்பினராய்த் துரோக
மின்றி, மாசிலராய் மகவாக்குக் காயத்தாற் குருவின் வாக்
கியபா லகஞ்செய்யு மதிமானு மாயே.

(இ-ள்.) தேசெகும் - ஆசாரியரும், மாணவர்கள் - சிஷ்யர்
கள், செய்தி - (பஞ்சுத) தன்மையின, உணர்ந்திட - அறிபும்
பொருட்டு, பெரியோரை - சிறியவர்களை, பெரியோர் - மஹான்கள்,
செய் - செய்கின்ற, தொழிலதனில் - செயல்களில், செறித்தும் -
செர்வீத்தும், வசைர் ஆம் - குத்த மத்தவ சாகிய, பெரியோரை -
பெரியோர்களை, நகம் ஆம் - இழிவு ஆகிய, தொழிற்ரு - செயல்
களில், இசைத்தும் - செர்வீத்தும், அடித்தும் - தாடகஞ் செய்
தும், வைதும் - கித்தித்தும், இவ் வாயு - இவ் விதம், செயலும் -
செய்விலும், கூசியிடாத - (பாத்தின்னை அவை குறித்துச்) சங்
கோகத்தினை அடையாத, இட்ட - (ஆசாரியர்) கொடுத்த, பணி -
வைக்கரிவத்தினை, செய்து - இயற்றி, குரு - ஆசாரிய, பத்தி -
பத்தி, குறைவிலர் ஆம் - குறைவாதவர்களாய், கம்பினர் ஆம் -
விசுவாசம் உடையவர்களாய், துரோகம் - (குருத்) துரோகம், இன்றி-
இவ்வமல், மாச இவர் ஆம் - குற்றம் இன்றியவர்களாய், மக வாக்கு
காயத்தால் - மகம் வாக்கு காயம் என்னும் முக் காணங்களினாலும்,
குருவின் - ஆசாரியரது, வாக்கியம் - வாக்கியத்தினை, பாலகம் -
பேணுதல், செய்யும் - செய்கின்ற, மதிமானும் ஆம்-புத்தி புடையவ
ராய் (இருத்த குரு கிருபையினால் பிரஹ்மப் பிராப்தி யுறக் கடவர்.)

(இ-ள்.) தேசெகும் - உம் - இறத்தது தழீஇயது. (குரு லக்ஷ
ணத்தைச் சீடன் ஆராய்தலைத் தழுவுதலின்.) உணர்ந்திடவே -
இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. வ - அசை நிலை. தொழிலதனில் -
அது பருதிப் பொருள் விருதி. அன் - சாரியை. செறித்தும்,
இசைத்தும், அடித்தும், வைதும் - உம் - நான்கும் எண்ணும்

சிறப்பு. கூசியிடாது - இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. குறைவிலர், கம்பினர், மாசிலர் என்பன், வினையா லணையும் பெயர்கள். மதி மாணம் - உம் - அசை நிலை. மதிமான் பன்மையில் ஒருமை மயக் கம். இசை எச்சத்தால், “இருந்து குரு கிருபையினால் பிரஹ்மப் பிராப்திபுறக் கடவர்” என்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஆய் - என்னும் வினை யெச்சத்தை, இருந்து உறக் கடவர் - எனக் கூட்டி முடிக்க. ஆயே - ஏ - ஈற் தசை. சீடர் - தோன்றா எழுவாய், உறக் கடவர் - பய விலை. பிரஹ்மப் பிராப்தி - செயப்படு பொருள்.

அருட் பிரகாசம்.

46. தருபர னுக்கவ னெஞ்சகம் போலந் கூலத்தனாய்க், கரகர னுதியீ னேவல்செய் தேதிநங் கட்கிமைபோ, வர்யம் னெழுத வியாவையுங் காத்துண்மை யாயொருதற், பரயிவ னெயெனக் காண்பான்சற் சீடன்ப காந்திடினே.

(இ-ள்.) பகர்த்தின் - (சற் சீடரின் இயல்பு குறித்துச்) சொல்லுமிடத்து, சத் சீடன் - நன் மாணுக்கன், குருபானுக்கு - ஆசாரியருக்கு, அவன் - அவரது, நெஞ்சகம் - மனம், போல் - ஒக்க, அநகூலத்தன் ஆய் - சகாயம் உடையவ னாய், கரம் சரண் ஆதியின் - (குருவின்) அஸ்த பாதாதி அவயவங்களி னுடைய, ஏவல் - பணிகளை, திரம் - நாடோறும், செய்து - இயற்றி, கட்டு - கேத்திரத்திற்கு, இமை - (கண்)விதழ், போல் - (காப்பா யிருத்தல்) போல, உரிய - (ஆசாரியருக்கு) உரித்தாய் உன்ன, மனை - வீடு, முதல் - (பொருள்) முதலிய, யாவையும் - அனைத்தையும், காத்து - (தன் சொத்தைப் போல) ரகித்து, உண்மை ஆய் - யாதார்த்த மாக, ஒரு - ஒப்பற்ற, தத் பரம் - அந்தப் பிரஹ்மம், இவனே - இந்த ஆசாரியசே, என - என்று, காண்பான் - உணர்வான். (எ-று)

(இ-யு.) செய்தே - ஏ - அசை நிலை. சாணுதியின் எவல் - ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. இன் - சாரியை. முதலியாவையும் -

இ - சாரியை. உம் - முற் றம்மை. இவனே - ஏ - தேற்றம். பகர்ந் திடினே - இடி - பருதிப் பொருள் விருதி. ஏ - ஈத் தலை - சற் சீடன் - எழுவாய், காண்பான் - பய னிலை. ருரு - செயப்படு பொருள் (அவாய் திலையால் வருவிக்கப்பட்டது) கட் கிமை போல் - உவமை யணி.

அருட் பிரகாசம்.

47 தேசிகள் பாற்பற் பலதீக் குணங்கள் செறியினும், பாசப்பி நாத்திக்கி வைதோற் றியவிறை பாலியையென், ருசவ பத்தியி னோர்க்தேவ் விதத்து மவனகுறைத், தேசங்க லவவ ளர்ப்போன்கற் சீடன்றே ரீத்திடினே.

(இ-ள்) தேசிகன்பால் - ஆசாரியரிடத்து, பல் பல - அநேக, தி - கெட்ட, குணங்கள் - இயல்புகள், செறியினும் - பொருந்தி (யிருப்பனவாகத் தொன்றி)னும், கம் - கம் முடைய, பாசப் பிராந் திக்கு - அறிபாமைமோடு (கடிச் சலிக்கின்ற) பிராந்தி யடைய மகதக்கு, இவை - இக் குற்றங்கள், தோற்றிய - தோன்றின. தெரித்திடின - விசாரிக்குமிடத்து, இறைபால் - ஆசாரியரிடத்து, இவை - (உண்மையில் இக் குற்றங்கள்) இல்லை, என்று - என, ஆச - அது - குற்றம் அற்ற, பத்தியின் - பத்தியினால், ஓர்ந்து - உணர்ந்து, எவ் விதத்தும் - எவ் வாற்றாலும், அவன் - ஆசாரியரது, அருளை - கருணையினை, தேசம் - ஊர்க டோறும், குலவ - (அது) விளங்கும் படியாக, ளர்ப்போன் - விருத்திக்குக் கொண்டு வருபவனே, சற் சீடன் - கல்வ் மாற்றுக்கள்.

(எ-று)

(இ-ய) செறியினும் - உம் - எதிர் மறை. எவ் விதத்தும் - உம் - முற் றம்மை, தெரித்திடினே - இடி - பருதிப் பொருள் விருதி. ஏ - ஈத் தலை. ளர்ப்போன் - வினையா லினையும் பெயர். ளர்ப்போன் - எழுவாய், சற் சீடன் - பய னிலை.

அருட் பிரகாசம்.

48. விடையே றியீசன் வரின்து டருமவன் வேண்டியதைப்
படிமீ தளிப்பர் குருவே சிவமெனப் பாவனைமுற்
மடையார் கடத்த முடலாவி யீந்திறை யுண்மைபெறத்
தடையா துளவிங் குளதே லபக்குவர் தாமவரே.

(இ-ள்.) ஈசன் - பரம சிவன், விடை ஏறி - இடப வாஹா
ருடாய், வரின் - வருவா ராயின், முடரும் - அறிவிலரும் கட,
அவன் - அப் பரம சிவன், வேண்டியதை - விரும்பியதை, படிமீது -
பூமியின்கண், அளிப்பர் - கொடுப்பார்கள், குருவே -(அங்ஙன மாயின்)
ஆசாரியசே, சிவம் - சிவ ஸ்வரூபம், ஏன் - என்ப தாக, பாவனை முற்று
உடையார்கள் - பாவனை முதிர்ச்சி புடையவர்கள், தம் தம் - தங்கள்
தமிக் குடைய, உடல் ஆவி - உடல் (பொருள்) ஆவிகளை, ஈந்த -
கொடுத்த, இறை - பிரஹ்ம, உண்மை - சாக்ஷாத்காரத்தினை,
பெற - அடைய, தடை - விக்கிதம், யாது உள(து) - என்னை யிருக்
கின்றது? (ஒன்றும் இன்று என்றபடி), உளதேன் - (தடை) இருக்கு
மாயின், அவர் - அம் மாணாக்கர், அபக்குவர் - பக்குவம் அற்றவரே
யாவர்.

(எ-று.)

(இ-ய.) முடரும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. குருவே - ஏ - தேற்றம்.
முற்றுடையார்கள் - என்புழி, 'முற்றுதல்' என்னும் தொழிற்பெயர்,
தல் - விருதி குறைந்து நின்று புணர்ந்தமை காண்க. உடையார்கள் -
வினையா லிணையும் பெயர். 'உட லாவி' - என்புழி, பொருள் -
அவாய் நிலையால் பெற்றும் - வேண்டியது - வினையா லிணையும்
பெயர் யா துள - என்புழி, உள என்பது, தவ் வீறு குறைந்த
அஃறிணை ஒன்றன்பாற் படர்க்கைக் குறிப்பு வினை முற்று.
இங்கு - அசை நிலை. ஏ - ஈற் தசை. அபக்குவர் தாம் - தாம் -
அசை நிலை. முடர் - எழுவாய், அளிப்பர் - பய வினை. வேண்டியது -
செயப்படு பொருள். யாது - எழுவாய், உள(து) - பய வினை.
அவர் - எழுவாய், அபக்குவர் - பய வினை.

ஒழிவி லொடுக்கம். பொதுவில் உபதேசம்-15

49. உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லாசிந லொத்து,
விடிற்புலிதீப் பாம்பினில்வீழ் வாரக்காஞ்—கடர்ச்சுடினும்,
வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்திற் காகாவா,
றேழைக்கா காததி து.

(இ-ள்.) உடற்கு - உடம்பை, உயிர் - உயிர், போல் - (அபிமாகித்தல்) போல் (குருவை அபிமாகித்தம்), கட்டு - கண்ணை, இமை - இமையானது, போல் - (காத்தல்) போல் (அவரைக் காத்தும்), வாரி - வாரி (சென்ற இடக் தோறும்), தால்-சாடி, ஒத்து - (பித்த ழாத பின் செறல்) போல் (ஞானசாரியரைப் பிரியாத பின் சென்று கின்று அவர் திரு வள்ளக் குறிப்பின்படியே ஒருநி வழிபட்டும்), புலி - (அவர் பார்த்து) புலி, தி - தி, பாம்பினில் - பாம்பாடுகளில், விடின - செலுத்தினும், வீழ்வார்க்கு - (பின் னடையாத அவை மேல்) விழும் அதிபக்ருவார்க்கே, ஆம் - (இந்தால்) உபதேசிக்க லாகும், கடர் - (மிகுந்த) அக்கிரியால், சுடினும் - (ஒருவன்) சுட்டானும், வாழைக்கு - வாழைத் தண்டை, ஆகா - (சுடல்) முடியாத வாத போலும், வேதி - (பரிசு) வேதியால், மண் கலத்துக்கு - மட் கலத்தைப் (பரிசித்து), ஆகா - (பொன் னுக்க) முடியாத, ஆறு விரதம் (போலும்), ஏழைக்கு - (அங்கனம் ஆசாரியரை வழிபடமாட்டாத) அபக்ருவார்க்கு, இது - இத் தாலானது, ஆகாதது - உபதேசிக்கத் தகாததாம்.) உபதேசிப்பினும் அவர்க்கு அதுபவம் சித்தியாது.

(இ-ய.) உடற்கு - கட்டு - என்புழி, இரண்ட னுருபு சிற்சுவேண்டிய விடத்த காண்ட னுருபு வந்தமை உருபு மயக்கம். இவை எச்சத்தால் எஞ்சி கின்ற தாஷ்டாந்தங்கள் வருவிக்கப்பட்டன. வீழ்வார் - வினையா வினையும் பெயர். சுடினும் - உம். இழிவு சிறப்பு. ஆகாதது - வினையா வினையும் பெயர். இது - எழு வாய், ஆம் - பய னிலை. இது - எழுவாய், ஆகாதது - பய னிலை. இதில் உவமை வணி உளது.

வாசித்தம். (நிருவாணப் பிரகரணம் - தேவ பூசை கதை.
6.2 — 58.)

50. ஆசான் மொழியா னாற்பொருளா லன்றிப்
பெறவு மரிதாதுந், தேசார் தருகன் மாணுக்கன்
விம்மு வருங்கூடிற், பாசா தீதப் பரமெய்தும் பன்னா
னிங்கா லிக்கட்ட, மெசா வுணர்வைத் தரும்பகற்போ
தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்.

(இ-ள்.) ஆசான் - குரு, மொழியால் - உபதேசத்தாலும்,
பகல் பொருளால் - சாஸ்திரார்த்தத்தாலும், அன்றி - அல்லாமல்
(வேறு விதத்தால்), பெறல் - (ஆத்மாவின்) அடைதல், அரித
தரும் - முடியாத தாம், தேச ஆர் குரு - மகத்துவம் பொருந்திய
ஞானாசாரியர், தூல் - சாஸ்திரார்த்தம், மாணுக்கன் - சிஷ்யன்
(என்னும்), இம் மூவரும் - இம் மூவரும், சிறக்க - நன்கு, கூடிச் -
சேர்ந்திருக்கில் - பல் நாள் - கீ ணுள், கீங்கா - விட்டு கீங்காமல்
(இடைவிட மின்றி யிருக்கின்ற), இக் கூட்டம் - இந்தச் சேர்க்கை,
பகல் பொது - பகல் காலம், எல்லாத் தொழிலும் - (சேவர்க்குச்) சர்வ
கிரியைகளையும், தருவது - உண்டாக்குவது, போல் - போல (விசு
ரத்தால்), ஏசா - குற்ற மற்ற, உணர்வை - (ஆத்ம) ஞானத்தை (சீட
னுக்கு), தரும் - உண்டாக்கும், பாசம் அதீதம் பரம் - மாயாதீதம்
பிரஜ்ஞமம், எய்தும் - கிட்டும்படியான. (ஏ-று.)

(இ-4.) பெறலும் - உம் - அரை கிலை. மூவரும் - தொழி
லும் - உம் - இரண்டும் முற்று. பெறல் - எழுவாய், அரிதாரும் -
பய னிலை. பரம் - எழுவாய், எய்தும் - பய னிலை. கூட்டம் - எழு
வாய், தரும் - பய னிலை. உணர்வு - செய்யப்படு பொருள். இதில்
உவமை யணி உனது.

வாசிட்டம் 6-நிர்வாணம் பிரஹ்மணம் 2-தேவ பூஜா உபாச்யாகம்;
வது சர்க்கம் 130—131-வது சுலோகம்.

गुरुपदेशशास्त्रार्थेर्बिना चात्मा न बुध्यते ।

एतत्सम्योगसत्तैव स्वात्मज्ञानप्रकाशिनि ॥ १३० ॥

(இ-ள்.) “குரு உபதேசத்தானும், சாஸ்திரார்த்தத்தானும்,
அன்றி, ஆத்மா அறியப்பட மாட்டாது. இவற்றின் சேர்க்கையே
தனது ஆத்ம இரகத்தினை பிரகாசிப்பதாம்.” (130)

गुरुशास्त्रार्थशिष्याणाम् विरसम्योगसत्तया ।

अहनीवजनाचार आत्मज्ञानम् प्रवर्तते ॥ १३१ ॥

(இ-ள்.) “குரு சாஸ்திரார்த்த சிஷ்யர்களின் நீண்ட
காலச் சேர்க்கையினால் பகலில் உலக வியங்காரம் போல்
ஆத்ம இரகம் பிரவீர்த்திக்கின்றது.” என்று இதன் மூலத்தில்
உற்பபட்டிருக்கின்றது. (131)

கீடாகாரம் துலதும், பால போதிரி என்னும்

உரையும், துற்றுப் பெர்மான

